

II

(Съобщения)

СЪОБЩЕНИЯ НА ИНСТИТУЦИИТЕ, ОРГАНИТЕ, СЛУЖБИТЕ И АГЕНЦИИТЕ НА
ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

ЕВРОПЕЙСКА КОМИСИЯ

ИЗВЕСТИЕ НА КОМИСИЯТА

**относно тълкуването на някои законодателни разпоредби, заложи в преработената рамка за
преструктуриране на банките, в отговор на въпроси, отправени от органите на държавите членки**

(2020/C 321/01)

Пакетът за реформиране на банковата система, предложен от Европейската комисия през ноември 2016 г., бе приет от Европейския парламент и от Съвета на 20 май 2019 г. и бе публикуван в Официален вестник на 7 юни 2019 г. Този пакет включва, *inter alia*, промени в рамката на Съюза за преструктуриране на банките посредством Директива (ЕС) 2019/879 на Европейския парламент и на Съвета ⁽¹⁾ за изменение на Директива 2014/59/ЕС на Европейския парламент и на Съвета ⁽²⁾ (Директива за възстановяване и преструктуриране на банките — ДВВПБ) и Регламент (ЕС) 2019/877 на Европейския парламент и на Съвета ⁽³⁾ за изменение на Регламент (ЕС) № 806/2014 на Европейския парламент и на Съвета ⁽⁴⁾ (Регламент за Единния механизъм за преструктуриране — РЕМП). Чрез тази реформа в Съюза се въвежда приетият от Съвета за финансова стабилност през ноември 2015 г. международен стандарт за общия капацитет за поемане на загуби (ОКПЗ), приложим по отношение на глобалните системно значими банки, и се подпомага прилагането на минималното изискване за собствен капитал и приемливи задължения (МИПЗ), приложимо по отношение на всички банки. С преразгледаната рамка следва да се гарантира в по-голяма степен, че поемането на загуби и рекапитализацията на банките се извършват с частни финансови средства, в случай че те изпаднат във финансови затруднения и впоследствие бъдат подложени на преструктуриране.

Съгласно член 3, параграф 1 от Директива (ЕС) 2019/879 държавите членки следва да транспонират разпоредбите на директивата в националното си законодателство до 28 декември 2020 г. С цел да се подпомогне своевременното, последователно и точно транспониране, в приложението към настоящото известие Комисията възнамерява да отговори на поставените от органите на държавите членки въпроси относно тълкуването на някои разпоредби от ДВВПБ, както и относно други взаимовръзки между тях и РЕМП, Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета ⁽⁵⁾ (Регламент за капиталовите изисквания — РКИ) и Директива 2013/36/ЕС на Европейския парламент и на Съвета ⁽⁶⁾ (Директива за капиталовите изисквания — ДКИ).

⁽¹⁾ Директива (ЕС) 2019/879 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2019 г. за изменение на Директива 2014/59/ЕС по отношение на капацитета за поемане на загуби и рекапитализация на кредитните институции и инвестиционните посредници и на Директива 98/26/ЕО (ОВ L 150, 7.6.2019 г., стр. 296).

⁽²⁾ Директива (ЕС) 2014/59/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 г. за създаване на рамка за възстановяване и преструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници и за изменение на Директива 82/891/ЕИО на Съвета и директиви 2001/24/ЕО, 2002/47/ЕО, 2004/25/ЕО, 2005/56/ЕО, 2007/36/ЕО, 2011/35/ЕС, 2012/30/ЕС и 2013/36/ЕС и на регламенти (ЕС) № 1093/2010 и (ЕС) № 648/2012 на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L 173, 12.6.2014 г., стр. 190).

⁽³⁾ Регламент (ЕС) 2019/877 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2019 г. за изменение на Регламент (ЕС) № 806/2014 по отношение на капацитета за поемане на загуби и рекапитализация на кредитните институции и инвестиционните посредници (ОВ L 150, 7.6.2019 г., стр. 226).

⁽⁴⁾ Регламент (ЕС) № 806/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 15 юли 2014 г. за установяването на еднообразни правила и еднообразна процедура за преструктурирането на кредитни институции и някои инвестиционни посредници в рамките на Единния механизъм за преструктуриране и Единния фонд за преструктуриране и за изменение на Регламент (ЕС) № 1093/2010 (ОВ L 225, 30.7.2014 г., стр. 1).

⁽⁵⁾ Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници и за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012 (ОВ L 176, 27.6.2013 г., стр. 1).

⁽⁶⁾ Директива 2013/36/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно достъпа до осъществяването на дейност от кредитните институции и относно пруденциалния надзор върху кредитните институции и инвестиционните посредници, за изменение на Директива 2002/87/ЕО и за отмяна на директиви 2006/48/ЕО и 2006/49/ЕО (ОВ L 176, 27.6.2013 г., стр. 338).

В този контекст Комисията приема в настоящото известие отговори, свързани със следните законодателни актове:

- Директива 2014/59/ЕС (ДВПБ), изменена с Директива (ЕС) 2019/879;
- Регламент (ЕС) № 806/2014 (РЕМП), изменен с Регламент (ЕС) 2019/877;
- Регламент (ЕС) № 575/2013 (РКИ), изменен с Регламент (ЕС) 2019/876 на Европейския парламент и на Съвета ⁽⁷⁾;
- Директива 2013/36/ЕС (ДКИ), изменена с Директива (ЕС) 2019/878 на Европейския парламент и на Съвета ⁽⁸⁾.

С настоящото известие се поясняват разпоредбите, които вече се съдържат в приложимото законодателство. С него по никакъв начин не се разширяват правата и задълженията, произтичащи от това законодателство, и не се въвеждат никакви допълнителни изисквания към съответните субекти и компетентните органи. Единствената цел на настоящото известие е да подпомогне органите на държавите членки при транспонирането на съответните законодателни разпоредби в националното право и тяхното прилагане. Единствено Съдът на Европейския съюз е компетентен да тълкува авторитетно правото на Съюза. Изразените в настоящото известие мнения не могат да предопределят становището, което Европейската комисия би могла да изрази пред съдилищата на Съюза и пред националните съдилища.

В допълнение Комисията скоро ще приеме съобщение, което ще съдържа отговори на въпросите, постъпили от Европейските надзорни органи (ЕНО) по реда на член 166, параграф 5 от регламенти (ЕС) № 1093/2010, (ЕС) № 1094/2010 и (ЕС) № 1095/2010. В съобщението ще бъдат пояснени определени разпоредби на ДВПБ, относно които Комисията получи въпроси от Европейския банков орган.

⁽⁷⁾ Регламент (ЕС) 2019/876 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2019 г. за изменение на Регламент (ЕС) № 575/2013 по отношение на отношението на ливъридж, отношението на нетното стабилно финансиране, капиталовите изисквания и изискванията за приемливи задължения, кредитния риск от контрагента, пазарния риск, експозициите към централни контрагенти, експозициите към предприятия за колективно инвестиране, големите експозиции, изискванията за отчетност и оповестяване и на Регламент (ЕС) № 648/2012 (ОВ L 150, 7.6.2019 г., стр. 1).

⁽⁸⁾ Директива (ЕС) 2019/878 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2019 г. за изменение на Директива 2013/36/ЕС по отношение на освободените субекти, финансовите холдинги, финансовите холдинги със смесена дейност, възнагражденията, надзорните мерки и правомощия и мерките за запазване на капитала (ОВ L 150, 7.6.2019 г., стр. 253).

ПРИЛОЖЕНИЕ

Списък на съкращенията

ЛУАИФ — лица, управляващи алтернативни инвестиционни фондове;

Инструменти на ДК1 — инструменти на допълнителния капитал от първи ред, посочени в член 52, параграф 1 от РКИ;

ДВПБ — Директива (ЕС) 2014/59/ЕС на Европейския парламент и на Съвета ⁽¹⁾, изменена с Директива (ЕС) 2019/879 на Европейския парламент и на Съвета ⁽²⁾;

ДВПБ I — Директива 2014/59/ЕС, без изменения;

КИБ — комбинирано изискване за буфер съгласно определението, дадено в точка 6 на член 128 от ДКИ;

ЦК — централен контрагент;

БСК1 — базов собствен капитал от първи ред, посочен в член 50 от РКИ;

ДКИ — Директива 2013/36/ЕС на Европейския парламент и на Съвета ⁽³⁾, изменена с Директива (ЕС) 2019/878 на Европейския парламент и на Съвета ⁽⁴⁾;

РКИ — Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета ⁽⁵⁾, изменен с Регламент (ЕС) 2019/876 на Европейския парламент и на Съвета ⁽⁶⁾;

ESMA — Европейски орган за ценни книжа и пазари;

Външно МИПЗ — минимално изискване за собствен капитал и приемливи задължения, приложимо към субектите за реструктуриране и посочено в член 45д от ДВПБ;

Г-СЗИ — глобална системно значима институция;

Вътрешно МИПЗ — минимално изискване за собствен капитал и приемливи задължения, приложимо към дъщерни предприятия на субект за реструктуриране или на субект от трета държава, когато самите те не са субекти за реструктуриране, посочено в член 45е от ДВПБ;

М-МСР — максималната сума за разпределяне във връзка с минималното изискване за собствен капитал и приемливи задължения, посочена в член 16а от ДВПБ;

ДПФИ — Директива 2014/65/ЕС на Европейския парламент и на Съвета ⁽⁷⁾;

НГ — на ниво група;

⁽¹⁾ Директива (ЕС) 2014/59/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 г. за създаване на рамка за възстановяване и реструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници и за изменение на Директива 82/891/ЕИО на Съвета и директиви 2001/24/ЕО, 2002/47/ЕО, 2004/25/ЕО, 2005/56/ЕО, 2007/36/ЕО, 2011/35/ЕС, 2012/30/ЕС и 2013/36/ЕС и на регламенти (ЕС) № 1093/2010 и (ЕС) № 648/2012 на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L 173, 12.6.2014 г., стр. 190).

⁽²⁾ Директива (ЕС) 2019/879 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2019 г. за изменение на Директива 2014/59/ЕС по отношение на капацитета за поемане на загуби и рекапитализация на кредитните институции и инвестиционните посредници и на Директива 98/26/ЕО (ОВ L 150, 7.6.2019 г., стр. 296).

⁽³⁾ Директива 2013/36/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно достъпа до осъществяването на дейност от кредитните институции и относно пруденциалния надзор върху кредитните институции и инвестиционните посредници, за изменение на Директива 2002/87/ЕО и за отмяна на директиви 2006/48/ЕО и 2006/49/ЕО (ОВ L 176, 27.6.2013 г., стр. 338).

⁽⁴⁾ Директива (ЕС) 2019/878 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2019 г. за изменение на Директива 2013/36/ЕС по отношение на освободените субекти, финансовите холдинги, финансовите холдинги със смесена дейност, възнагражденията, надзорните мерки и правомощия и мерките за запазване на капитала (ОВ L 150, 7.6.2019 г., стр. 253).

⁽⁵⁾ Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници и за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012 (ОJ L 176, 27.6.2013 г., стр. 1).

⁽⁶⁾ Регламент (ЕС) 2019/876 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2019 г. за изменение на Регламент (ЕС) № 575/2013 по отношение на отношението на ливъридж, отношението на нетното стабилно финансиране, капиталовите изисквания и изискванията за приемливи задължения, кредитния риск от контрагента, пазарния риск, експозициите към централни контрагенти, експозициите към предприятия за колективно инвестиране, големите експозиции, изискванията за отчетност и оповестяване и на Регламент (ЕС) № 648/2012 (ОВ L 150, 7.6.2019 г., стр. 1).

⁽⁷⁾ Директива 2014/65/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 г. относно пазарите на финансови инструменти и за изменение на Директива 2002/92/ЕО и на Директива 2011/61/ЕС (ОВ L 173, 12.6.2014 г., стр. 349).

МИПЗ — минимално изискване за собствен капитал и приемливи задължения;

NCWO — принцип за справедливо третиране на кредиторите, при което те не понасят по-големи загуби, отколкото при обичайното производство по несъстоятелност;

ППЗ — подчинено приемливо задължение;

ДОС — Директива 98/26/ЕО на Европейския парламент и на Съвета ⁽⁸⁾;

НОС — на ниво отделен субект;

ЕСП — Единен съвет за реструктуриране;

ЕМП — Единен механизъм за реструктуриране;

РЕМП — Регламент (ЕС) № 806/2014 на Европейския парламент и на Съвета ⁽⁹⁾, изменен с Регламент (ЕС) 2019/877 на Европейския парламент и на Съвета ⁽¹⁰⁾;

РЕМП I — Регламент (ЕС) № 806/2014, без изменения;

МОЕ — мярка за обща експозиция, изчислена съгласно член 429 и член 429а от РКИ;

Инструменти на К2 — инструменти на капитала от втори ред, посочени в член 2, параграф 1, точка 73 от ДВПБ;

ОКПЗ — общ капацитет за поемане на загуби;

Минимално изискване за ОКПЗ — хармонизираното минимално ниво на стандарта за ОКПЗ по отношение на Г-СЗИ, посочено в член 92а и член 92б от РКИ и член 45г, параграф 1, буква а) и параграф 2, буква а) от ДВПБ;

стандарт за ОКПЗ — договореностите относно ОКПЗ, публикувани от Съвета за финансова стабилност през ноември 2015 г.;

Банки от най-висок ред — субекти за реструктуриране, които са част от група за реструктуриране, чиито общи активи надвишават 100 милиарда евро, посочени в член 45в, параграф 5 от ДВПБ;

ОРЕ — обща рискова експозиция, изчислена в съответствие с член 92, параграф 3 от РКИ;

ПКИПЦК — предприятия за колективно инвестиране в прехвърлими ценни книжа.

Освен в случаите, когато е предвидено друго, всички позовавания на членове в настоящото приложение следва да се разбират като позовавания на членове от ДВПБ.

А. ВЪПРОСИ, ОТНАСЯЩИ СЕ ДО ПРАВОМОЩИЕТО ЗА ЗАБРАНА НА ОПРЕДЕЛЕНИ РАЗПРЕДЕЛЕНИЯ, ПРЕДВИДЕНО В ЧЛЕН 16А ОТ ДВПБ

1. Въпрос (член 16а)

Член 16а от ДВПБ предоставя на органите за реструктуриране правомощието за забрана на определени разпределения, когато даден субект не изпълнява КИБ, разглеждано в допълнение към МИПЗ. Аналогично, член 141 от ДКИ съдържа разпоредби относно правомощията на компетентните органи да забраняват определени разпределения, в случай че даден субект не спазва КИБ, разглеждано в допълнение към изискванията за собствения капитал. Макар че тези правомощия са предвидени за два различни органа, отношението помежду им не е уточнено. Нито ДВПБ, нито ДКИ не посочва конкретно в каква последователност се упражняват тези правомощия, когато даден субект наруши и двете изисквания. Това означава ли, че националният законодател разполага с гъвкавост в това отношение?

⁽⁸⁾ Директива 98/26/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19 май 1998 г. относно окончателността на сепълмента в платежните системи и в системите за сепълмент на ценни книжа (ОВ L 166, 11.6.1998 г., стр. 45).

⁽⁹⁾ Регламент (ЕС) № 806/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 15 юли 2014 г. за установяването на еднообразни правила и еднообразна процедура за реструктурирането на кредитни институции и някои инвестиционни посредници в рамките на Единния механизъм за реструктуриране и Единния фонд за реструктуриране и за изменение на Регламент (ЕС) № 1093/2010 (ОВ L 225, 30.7.2014 г., стр. 1).

⁽¹⁰⁾ Регламент (ЕС) 2019/877 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2019 г. за изменение на Регламент (ЕС) № 806/2014 по отношение на капацитета за поемане на загуби и рекапитализация на кредитните институции и инвестиционните посредници (ОВ L 150, 7.6.2019 г., стр. 226).

Отговор

Условията, при които се упражнява правомощието на органите за реструктуриране да забранят на даден субект да разпределя сума над размера на М-МСП, т.е. правомощието за ограничаване на определени разпределения, са определени в член 16а, параграф 1 от ДВПБ. Тази разпоредба предвижда това правомощие да се задейства в ситуация, при която субектът изпълнява КИБ, разглеждано в допълнение към приложимите към него изисквания за собствения капитал, посочени в член 141а, параграф 1, букви а), б) и в) от ДКИ, но не изпълнява приложимото към него КИБ, разглеждано в допълнение към изискванията, посочени в членове 45в и 45г от ДВПБ (т.е. МИПЗ).

Това предполага, че когато даден субект не успява да изпълни приложимото към него КИБ в допълнение към съответните приложими към него изисквания за собствения капитал, субектът няма да се намира в ситуацията, посочена в член 16а, параграф 1, независимо че е възможно да не успява да изпълни и приложимото към него КИБ в допълнение към МИПЗ. Това означава, че член 141 от ДКИ ще се прилага само в този случай и че субектът ще бъде длъжен автоматично да ограничи някои разпределения съгласно предвидените в разпоредбата правила. Правомощията на органите за реструктуриране по член 16а от ДВПБ да ограничават някои разпределения ще се задействат единствено, в случай че субектът спазва КИБ и съответните изисквания за собствения капитал, но не спазва КИБ и приложимото към него МИПЗ.

Това в крайна сметка означава, че член 141 от ДКИ не може да се прилага едновременно с член 16а от ДВПБ.

2. Въпрос (член 16а)

Правилно ли е да се заключи, че член 16а от ДВПБ въвежда два етапа по отношение на решението на органа за реструктуриране относно забраняването на даден субект да разпределя сума над размера на М-МСП:

- през първите девет месеца след уведомяването на субекта не е налице задължение за определяне на М-МСП и органът за реструктуриране преценява всеки месец дали да упражни това правомощие; и
- девет месеца след уведомяването на субекта е налице задължение за упражняване на правомощието за забрана на разпределения, надхвърлящи М-МСП, освен когато органът за реструктуриране установи, след извършване на оценка, че са изпълнени най-малко две от условията, предвидени в член 16а, параграф 3 от ДВПБ?

Отговор

Предвиденото в член 16а, параграф 1 от ДВПБ правомощие на органите за реструктуриране да ограничават възможността на субектите да извършат определено разпределение се задейства единствено когато субектът изпълнява приложимото към него КИБ в съчетание със съответните изисквания за собствен капитал, но не и в съчетание с МИПЗ, т.е. поради нарушение на КИБ във връзка конкретно с МИПЗ. Това правомощие е дискреционно. Степента на преценка зависи от това кога настъпва неизпълнението на КИБ, както е предвидено в член 16а, параграфи 2 и 3 от ДВПБ. През първите девет месеца след уведомяването за допуснатото от субекта нарушение органът за реструктуриране е длъжен да прецени, без неоправдано забавяне след момента на уведомяване, а след това — най-малко веднъж месечно, дали да упражни това правомощие, като вземе предвид елементите, посочени в член 16а, параграф 2 от ДВПБ. След девет месеца органът за реструктуриране е длъжен да упражни това правомощие, освен ако са изпълнени най-малко две от условията, посочени в член 16а, параграф 3 от ДВПБ.

3. Въпрос (член 16а, параграф 3)

Съгласно член 16а, параграф 3, на базата на установеното от органа за реструктуриране и след консултация с компетентния орган, органът за реструктуриране е длъжен да упражни правомощието, посочено в член 16а, параграф 1, освен в случай че са изпълнени най-малко две от предвидените в параграф 3 условия.

Правилно ли е да се заключи, че когато оценява предвидените в член 16а, параграф 3 условия, органът за реструктуриране следва да се консултира с други органи (напр. компетентен орган, орган, отговарящ за макропруденциалната финансова стабилност)?

Отговор

Самият член 16а, параграф 3 задължава органа за реструктуриране да включи компетентния орган в оценката на условията, посочени в първата алинея на тази разпоредба.

Член 16а, параграф 3, първа алинея изисква органът за реструктуриране да проведе консултация с компетентния орган, преди да упражни правомощието си да забрани на субектите да разпределят суми над размера на М-МСП. Член 16а, параграф 3, втора алинея изисква органът за реструктуриране да уведоми компетентния орган за решението си да не упражни своето правомощие и да разясни оценката си в писмена форма.

В първия случай органът за реструктуриране е длъжен да се консултира с компетентния орган относно факта, че посочените в член 16а, параграф 1 условия за неупражняване на правомощието му не са налице. Във втория случай органът за реструктуриране е длъжен да уведоми компетентния орган за оценката си на факта, че посочените в член 16а, параграф 3 условия за неупражняване на правомощието му са налице и да му я разясни в писмена форма.

ДВПБ не задължава, но и не пречи на органите за реструктуриране да се консултират с други органи или да ги уведомяват (напр. определените национални макропруденциални органи).

4. Въпрос РКИ (член 92, параграф 1а); ДКИ (член 141в); ДВПБ (член 16а)

Член 92, параграф 1а) от РКИ гласи, както следва: „Капитал от първи ред, който се използва за изпълнението на изискването за буфера на отношението на ливъридж, не се използва за изпълнение на някое от свързаните с ливъридж изисквания, определени в настоящия регламент и в Директива 2013/36/ЕС, освен ако в някой от тях изрично не е предвидено друго.“

Длъжни ли са институциите да изпълняват едновременно изискването за буфер на ливъриджа, предвидено в член 92, параграф 1а от РКИ, и минималното изискване за ОКПЗ и за външно и вътрешно МИПЗ, които не са рисковно базирани?

Отговор

Съгласно комбинирания прочит на ДВПБ (член 16а, параграф 1) и ДКИ (член 128, четвърта алинея) КИБ следва да се наслажда само върху рисковно-базираните компоненти на изискванията, предвидени в член 92а и член 92б от РКИ и член 45в и член 45г от ДВПБ (т.е. минималното изискване за ОКПЗ и външното и вътрешното МИПЗ).

По тази причина член 16а от ДВПБ предоставя на органите за реструктуриране правомощието за забрана на разпределения над размера на М-МСП само при положение, че въпросната институция не изпълнява КИБ, разглеждано в допълнение към МИПЗ, изчислено на базата на общата рискова експозиция (ОРЕ) (вж. също съображение 24 от Директива (ЕС) 2019/879).

Това означава, че що се отнася до отношението между КИБ и рисковно-базираното минимално изискване за ОКПЗ и МИПЗ, в ДВПБ и ДКИ изрично се указва, че i) БСК1, който се използва за изпълнение на минимално изискване за ОКПЗ и МИПЗ, не може да се използва за изпълнение на КИБ; и ii) ако, разглеждано в комбинации с рисковно-базираното минимално изискване за ОКПЗ и МИПЗ, КИБ е нарушено, на органите за реструктуриране е възложено правомощието за забрана на разпределения, надвишаващи размера на М-МСП.

Но що се отнася до отношението между изискването за буфера на отношението на ливъридж, посочено в член 92, параграф 1а от РКИ, и минималното изискване за ОКПЗ и МИПЗ, които не са рисковно базирани, няма паралелни разпоредби. Съгласно член 141в от ДКИ се счита, че изискването за буфер на отношението на ливъридж, посочено в член 92, параграф 1а от РКИ, не е изпълнено само когато институцията не разполага с достатъчно капитал от първи ред, за да изпълни едновременно този буфер, както и изискванията по член 92, параграф 1, буква г) от РКИ и по член 104, параграф 1, буква а) от ДКИ. Необходимостта изискването за буфер на отношението на ливъридж да бъде изпълнено едновременно с нерисковно-базираните компоненти на минималното изискване за ОКПЗ и на МИПЗ не е предвидена нито в ДКИ, нито в ДВПБ. Член 141б от ДКИ само налага автоматичните ограничения върху разпределенията над максималната сума за разпределяне, свързана с отношението на ливъридж, когато институцията не успява да изпълни изискването за буфер на отношението на ливъридж, определено в горепосочения член 141в от ДКИ. В ДВПБ не се съдържа разпоредба, съответстваща на член 16а относно изискването за буфер на отношението на ливъридж, т.е. органът за реструктуриране не разполага с правомощието да ограничава разпределенията, когато изискването за буфер на отношението на ливъридж не е изпълнено, когато се разглежда заедно с МИПЗ, изчислено на базата на МОЕ.

Следователно втората алинея на член 92, параграф 1а от РКИ не може да се разбира като недопускаща двойното отчитане на капитал от първи ред за целите на изпълнението както на изискването за буфер на отношението на ливъридж, така и на минималното изискване за ОКПЗ и МИПЗ, изчислено на базата на МОЕ. Правото на Съюза винаги съдържа изрични разпоредби относно i) ситуациите, при които не се допуска двойно отчитане на капитал за целите на спазването на изискването за буфер и МИПЗ; и ii) последствията при нарушаване на изискването за буфер, разглеждано в комбинация с МИПЗ. По отношение на изискването за буфер на отношението на ливъридж това не е налице.

Б. ВЪПРОСИ, ОТНАСЯЩИ СЕ ДО ПРАВОМОЩИЯТА ЗА СПИРАНЕ НА ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА ЗАДЪЛЖЕНИЯ ЗА ПЛАЩАНЕ ИЛИ ЗА ДОСТАВКА ПО ЧЛЕН 33А И ЧЛЕН 69

5. Въпрос (член 33а)

Член 33а от ДВПБ предоставя на органите за реструктуриране правомощието за спиране на изпълнението на някои задължения, след като бъде установено, че дадена институция е проблемна или има вероятност да стане проблемна (мораториум). Съгласно член 33а, параграф 3 от ДВПБ държавите членки могат да предвидят, че органите за реструктуриране осигуряват на вложителите известна дневна сума. В контекста на ЕМП, по отношение на институции, попадащи в кръга на правомощия на ЕСП, правомощието за мораториум следва да се упражнява от националните органи за реструктуриране, за да бъдат изпълнени всички решения, адресирани от ЕСП до тях (член 29 от РЕМП).

С цел транспониране на предвидената в член 33а, параграф 3 от ДВПБ възможност за предоставяне на дневни суми на национално ниво, правилно ли би било да се предвиди, че по отношение на институции, попадащи в кръга на правомощия на ЕСП, националният орган за реструктуриране може да позволи предоставянето на дневни суми в срока и в степента, изисквани от ЕСП?

Отговор

Правомощието за налагане на мораториум се предоставя на националните органи за реструктуриране също така и в контекста на банковия съюз. Националните органи за реструктуриране следва да упражняват това правомощие във формата, в която то е предоставено в националното право за транспониране на ДВПБ, и при спазване на предвидените в националното право условия. Това е отразено в член 29, параграф 1, втора алинея от РЕМП.

В зависимост от начина, по който член 33а от ДВПБ се транспонира в националното право, правомощието за предоставяне на дневни суми и определяне на техния размер би могло да се очертае по-прецизно директно в националното право за транспонирането или в него да се предвидят критериите, по които националният орган за реструктуриране да го определя. При всички случаи тези елементи следва да бъдат определени от националния законодател при транспонирането на член 33а от ДВПБ. При упражняването на правомощието националният орган за реструктуриране следва да спазва тези критерии.

В контекста на транспонирането на тази разпоредба не е необходимо да се посочва ЕСП, защото ролята на ЕСП произтича от член 29 от РЕМП, който се прилага пряко.

Независимо от това е препоръчително упражняването на тези правомощия да се извършва в координация с ЕСП, за да се осигури пълна последователност между указанията на ЕСП и правомощията, предоставени на националния орган за реструктуриране от националното право за транспонирането. Това би трябвало да подпомогне гладкото изпълнение на предприеманите като част от схемата за реструктуриране мерки.

6. Въпрос (член 33а, параграф 3)

Какви инструменти, елементи или критерии помагат да се определи дали е подходяща дневната сума, до която трябва да имат достъп вложителите? В тази връзка в националното право за транспонирането би могло да се включи минимален дневен размер на разходите за издръжка на живота. Освен това тази сума би трябвало да е задължителна за органа за реструктуриране, когато решава да разреши достъпа до подходяща парична сума.

Следва ли определянето на подходящия размер да бъде задължение на органа за реструктуриране за всеки отделен случай или неговото определяне следва да се поеме от националния законодател?

Какви други подходящи показатели биха могли да се взимат предвид в този контекст?

Отговор

В контекста на транспонирането член 33а предоставя широка свобода на преценка на държавите членки при установяването на подходящите критерии за определяне на размера на дневната сума, както и при прилагането ѝ.

7. Въпрос (член 33а, параграф 3 и член 69, параграф 5)

По отношение на „подходящата дневна сума“, упомената в член 33а, параграф 3 и член 69, параграф 5, дали намерението на съзаконодателите е държавите членки да посочат фиксирана „подходяща“ сума в националното право за транспонирането или има място за проява на гъвкавост от страна на органа за реструктуриране, който да взема отделно решение за всеки конкретен случай?

Отговор

Разпоредбата не е конкретна в това отношение и допуска гъвкавост от страна на държавите членки относно преценката за нейното транспониране. Някои държави членки може да желаят да определят фиксирана дневна сума направо в нормативния акт или да предвидят конкретни критерии за изчисляването ѝ, а други — да дадат на органа за реструктуриране правото да определя размера на въпросната сума.

8. Въпрос (член 33а, параграф 5)

Разпоредбата на член 33а, параграф 5 не посочва ясно какви конкретни задължения на органите за реструктуриране произтичат от нея. Не е ясно по какъв начин даден орган може да докаже, че е „взел предвид съществуващите национални правила и надзорните и съдебните правомощия“, че се е стремил към „гарантиране на правата на кредиторите и равнопоставеното третиране на кредиторите при обичайното производство по несъстоятелност“ и че е „взел предвид по-специално възможното прилагане на националното производство по несъстоятелност спрямо институцията или субекта“. Мислила ли е Комисията за някакво конкретно действие, което евентуално да трябва задължително да се предприеме при прилагането на тази разпоредба?

Отговор

Целта на тази разпоредба е да се предвидят известни гаранции за правилното упражняване на широките правомощия за налагане на мораториум, предоставени на органа за реструктуриране.

Формулировката в член 33а, параграф 5 препраща към факта, че правомощието за налагане на мораториум по член 33а може да се упражни в момента на деклариране на проблемност или вероятност да се стигне до проблемност и е възможно към този момент да не е определено дали е наличен обществен интерес съгласно член 32, параграф 1, буква в). Ето защо е възможно след като бъде наложен мораториум, органът за реструктуриране да стигне до заключението, че не е налице обществен интерес и следва да се приложи редът за национално производство по несъстоятелност. В някои държави членки това производство не предполага незабавно затваряне на институцията и ликвидация на активите ѝ, а допускат възможността институцията да продължи да съществува. Това производство се управлява от орган, различен от органа за реструктуриране.

Предвидените в тази разпоредба условия имат за цел да се гарантира, че двата органа се съгласуват помежду си и евентуално ще постигнат съгласие за това дали, предвид конкретните обстоятелства, е уместно да се наложи мораториум. В това отношение формулировката цели да се гарантира, че органът за реструктуриране отчита потенциалното въздействие на мораториума върху различните категории кредитори и техните вземания, например за да се предотврати въвеждането на мораториум спрямо някои от тях, а спрямо други — не, което да доведе до дискриминация при третирането им при несъстоятелност.

9. Въпрос (член 33а, параграф 11)

Член 33а, параграф 11 гласи, че когато органът за реструктуриране е упражнил правомощието да спре изпълнението на задължения за плащане или доставка при обстоятелствата, определени в член 33а, параграф 1 или параграф 10, органът за реструктуриране не трябва да упражнява правомощията си по член 69, параграф 1, член 70, параграф 1 или член 71, параграф 1. Само член 33а, параграф 1 обаче се отнася до правомощието за спиране на изпълнението на задължения за плащане или доставка. Член 33а, параграф 10 се отнася до правомощието за налагане на ограничения на обезпечените кредитори и до правомощието за спиране на упражняването на правата на прекратяване на договори.

Упражняването на правомощието за спиране на изпълнението на задължения за плащане или доставка, предвидено в член 33а, параграф 1, само по себе си би ли попретило на по-късен етап на органа за реструктуриране да упражни правомощията си по член 69, параграф 1 (относно правомощието за спиране на изпълнението на определени задължения), член 70, параграф 1 (относно правомощието за ограничаване на обезпечените кредитори) и член 71, параграф 1 (относно спиране на упражняването на правата на прекратяване на договори)? Или правомощията на органа за реструктуриране по член 70, параграф 1 и член 71, параграф 1 се ограничават единствено до ситуация, при която органът за реструктуриране е упражнил и правомощията си съгласно член 33а, параграф 10?

Отговор

Целта на разпоредбата на член 33а, параграф 11 е да се избегне последователното прилагане на едно и също правомощие два пъти. Целта на тази разпоредба е да се гарантира, че максималният срок на спиране на изпълнението или ограничаване на правата на кредиторите няма да надхвърля максимални срок от два дни, изчислен по реда, предвиден в член 33а, параграф 4.

От тук следва, че ограничителният срок се прилага само по отношение на повторното упражняване на същото правомощие, а не в случай на упражняване на две различни правомощия в различни моменти.

Следователно, що се отнася до специалния случай, описан във втората част на въпроса, правомощията на органа за реструктуриране по член 70, параграф 1 и член 71, параграф 1 се ограничават единствено до ситуация, при която органът за реструктуриране е упражнил също и правомощията си по член 33а, параграф 10, буква а) и съответно буква б).

В. ВЪПРОСИ, ОТНАСЯЩИ СЕ ДО ПРОДАЖБАТА НА ПОДЧИНЕНИ ПРИЕМЛИВИ ЗАДЪЛЖЕНИЯ НА НЕПРОФЕСИОНАЛНИ КЛИЕНТИ

10. Въпрос (член 44а)

Какво означава терминът „продавач“ за целите на член 44а?

Отговор

Член 44а от ДВПБ се прилага по отношение на инвестиционни посредници по смисъла на член 4, параграф 1, точка 1 от ДПФИ, кредитни институции, управляващи дружества на ПКПЦК и ЛУАИФ, които предоставят инвестиционни услуги или осъществяват инвестиционни дейности, водещи до прехвърляне на непрофесионални клиенти на ППЗ, т.е. които отговарят на условията, посочени в член 72а от РКИ, с изключение на член 72а, параграф 1, буква б) и член 72б, параграфи 3—5 от РКИ. Такива субекти са „продавачи“ за целите на член 44а от ДВПБ.

11. Въпрос (член 44а)

Следва ли предвидената в член 44а от ДВПБ защита да се разпростре и върху отделни, поименно посочени инструменти или върху специални категории инструменти, определени в ДВПБ или ДКИ?

Отговор

Приложното поле на специалните правила относно защитата на непрофесионалните клиенти е определено в член 44а, параграф 1 от ДВПБ.

Член 44а, параграф 1, първа алинея от ДВПБ обхваща като правило само продажбата на „приемливи задължения, които изпълняват всички условия, посочени в член 72а от Регламент (ЕС) № 575/2013 (РКИ), с изключение на член 72а, параграф 1, буква б) и член 72б, параграфи 3—5“, т.е. ППЗ. Член 44а, параграф 1, втора алинея от ДВПБ предвижда възможност държавите членки да разширят приложното поле на правилата, установени в член 44а от ДВПБ, така че да обхванат продажбата на собствен капитал или други задължения, които споделят загуби, включително неподчинени приемливи задължения.

Член 44а, параграф 7 от ДВПБ гласи, че от държавите членки не се изисква да прилагат член 44а от ДВПБ към задължения, емитирани преди датата на прилагане на Директива (ЕС) 2019/879 (т.е. 28 декември 2020 г.).

12. Въпрос (член 44а)

Когато страните по сделката се намират в държави членки, които са се възползвали от предвидените в член 44а от ДВПБ дискреционни възможности за уреждане в национални режими по друг начин, кое определя правилата на коя държава членка се прилагат — мястото, където се намира емитентът, посредникът или клиентът?

Отговор

Ако дадена държава членка прилага член 44а, параграфи 1—4 от ДВПБ, приложимо е правото на страната, където е установен продавачът, при условие че съгласно член 44а, параграф 1 продавачът е длъжен да извърши проверка за подходяща за клиента услуга съгласно транспонираната в съответната държава членка разпоредба на член 25, параграф 2 от ДПФИ. Ако дадена държава членка е транспонирила член 44а, параграф 5 от ДВПБ „чрез дерогация“ от член 44а, параграфи 1—4, тя трябва да гарантира, че минималният размер на ППЗ, емитирани от субекти, установени в нейната юрисдикция, е най-малко 50 000 EUR и в тази държава членка на непрофесионални клиенти да могат да се продават само ППЗ с размер на минималната инвестиция от най-малко 50 000 EUR. Предвидените в член 44а, параграфи 1—4 от ДВПБ допълнителни правила не се прилагат. Трансграничното прилагане на тези правила зависи от избраните национални мерки за транспониране на член 44а от ДВПБ (т.е. член 44а, параграфи 1—4, член 44а, параграф 5 или член 44а, параграф 6).

Уместно е да се разгледат няколко сценария:

При първия сценарий ППЗ, емитирани от субекти, установени в държава членка, която няма правило за размера на минималната инвестиция по отношение на ППЗ (държава членка А), се продават на непрофесионални клиенти от държава членка, която е предвидила правило за размера на минималната инвестиция (държава членка Б): в такъв случай държавата членка Б следва да гарантира, че в рамките на нейната юрисдикция само ППЗ, които спазват правилото за размера на минималната инвестиция, могат да се продават на непрофесионални клиенти.

При обратния сценарий, в който ППЗ на субект от държавата членка Б се продават на непрофесионални клиенти от държавата членка А, продажбата на такова ППЗ трябва да се извършва при спазване на член 44а, параграфи 1—4 от ДВПБ. Това на практика би означавало, че на непрофесионален клиент е възможно да се продаде само едно единствено ППЗ с максимален размер от 50 000 EUR, ако са изпълнени условията на транспонирания от държавата членка А член 44а, параграфи 1—4 от ДВПБ.

ППЗ, емитирани в държава членка (държавата членка А) с размер на минималната инвестиция от 50 000 EUR, не могат да се продават като такива на непрофесионални клиенти в друга държава членка (държавата членка Б), която прилага правило за по-голям размер на минималната инвестиция (напр. 250 000 EUR). На непрофесионални клиенти в държавата членка Б могат да се продават единствено ППЗ, които изпълняват правилото за размер на минималната инвестиция на държавата членка Б (т.е. 250 000 EUR).

Държави членки, които са транспонирали член 44а, параграф 6 от ДВПБ, следва да гарантират, че изискването по член 44а, параграф 2, буква б) от ДВПБ (само проверка на размера на инвестицията) да се прилага само спрямо продажби на непрофесионални клиенти на ППЗ, емитирани от субекти за реструктуриране, установени в съответните си държави членки. По отношение на продажбите на ППЗ, емитирани от субекти за реструктуриране, в полза на непрофесионални клиенти от други държави членки ще се прилагат правните режими на съответните им държави членки. По отношение на продажбите на непрофесионални клиенти на ППЗ, емитирани от субекти, установени в други държави членки, държавата членка, която се възползва от възможността, предвидена в член 44а, параграф 6 от ДВПБ, ще трябва да реши дали да транспонира член 44а, параграфи 1—4 от ДВПБ, или правилото за размера на минималната инвестиция по член 44а, параграф 5 от ДВПБ. Това би означавало, че продажбите на такива ППЗ на непрофесионални клиенти следва да са предмет на засилен режим на пригодност/проверка на портфейла или да са с размер на минималната инвестиция от най-малко 50 000 EUR. Логиката да се прилагат не толкова строги правила по отношение на продажбите на ППЗ на непрофесионални клиенти съгласно член 44а, параграф 6 от ДВПБ е, че пазарът на ППЗ в дадена държава членка е малък и по-ниско ликвиден, както е посочено в количественото изражение на прага от 50 милиарда евро. Тази логика не се отнася до ППЗ, емитирани от институции, установени в друга държава членка.

13. Въпрос (член 44а)

Като се има предвид, че член 44а от ДВПБ предвижда някои изисквания, свързани с ДПФИ (която е извън сферата на компетентност на органите за реструктуриране), органът за реструктуриране не може да бъде единственият определен компетентен орган. Биха ли могли държавите членки да решат да определят органа за надзор на пазарното поведение или да определят съвместно органа за реструктуриране и органа за надзор на пазарното поведение за осигуряване на спазването на член 44а от ДВПБ?

Отговор

Съображения 15 и 16 от Директива (ЕС) 2019/879 излагат подробно логиката на правилата, предвидени в член 44а от ДВПБ, взаимовръзката между тях и възможността за реструктуриране на институциите, начина, по който следва да се осигури спазването на тези правила, и какво е взаимодействието им с осигуряването на спазването на общите правила за защита на инвеститорите, предвидени в ДПФИ.

В съображения 15 и 16 от Директива (ЕС) 2019/879 конкретно се казва:

„(15) В съответствие с Делегиран регламент (ЕС) 2016/1075 на Комисията органите за реструктуриране следва да проучат инвеститорската база на инструментите на МИПЗ на отделната институция или на отделния субект. Ако значителна част от инструментите на МИПЗ на институцията или на субекта се държат от непрофесионални инвеститори, които може да не са надлежно информирани относно съответните рискове, това може само по себе си да представлява пречка пред възможността за реструктуриране. Освен това, ако голяма част от инструментите на МИПЗ на определена институция или на определен субект се държи от други институции или субекти, системните последици от обезценяването или преобразуването също може да представляват пречка пред възможността за реструктуриране. Ако органът за реструктуриране открие пречка пред възможността за реструктуриране, произтичаща от обема и естеството на определена инвеститорска база, той следва да може да препоръча на институцията или на субекта да вземе мерки за преодоляване на пречката.

(16) За да се гарантира, че непрофесионалните инвеститори не инвестират прекомерно в определени дългови инструменти, които са приемливи за МИПЗ, държавите членки следва да гарантират, че размерът на минималната инвестиция в такива инструменти е сравнително висок или че инвестициите в такива инструменти не представляват прекалено голям дял от портфейла на даден инвеститор. Това изискване следва да се прилага само за инструменти, емитирани след датата на транспониране на настоящата директива. Това изискване не е отразено в достатъчна степен в Директива 2014/65/ЕС и поради това следва да се прилага съгласно Директива 2014/59/ЕС и следва да не засяга

правилата за защита на инвеститорите, предвидени в Директива 2014/65/ЕС. Когато при изпълнението на задълженията си органите за реструктуриране открият доказателства за възможни нарушения на Директива 2014/65/ЕС, те следва да могат да обменят поверителна информация с органите за надзор на пазарното поведение с цел осигуряване на спазването на посочената директива. Освен това следва да е възможно държавите членки допълнително да ограничават предлагането на пазара и продажбата на определени други инструменти за определени инвеститори.“

В тези съображения са предвидени следните елементи:

- Органите за реструктуриране следва да проучат инвеститорската база на приемливите задължения, за да установят потенциалните пречки пред възможността за реструктуриране, произтичащи от обема и естеството на определената инвеститорска база. Съществени обеми от приемливи задължения, държани от непрофесионални инвеститори, могат да съставляват такъв вид пречка.
- Правилата на член 44а от ДВПБ имат за цел да не се допуска прекомерно инвестиране в допустими задължения от страна на непрофесионални инвеститори.
- Органите за реструктуриране следва да си сътрудничат с органите за надзор на пазарното поведение чрез обмен на поверителна информация с цел осигуряване на спазването на ДПФИ, „ако при изпълнението на задълженията си органите за реструктуриране открият доказателства за възможни нарушения на Директива 2014/65/ЕС (ДПФИ)“.

Макар че в член 44а от ДВПБ не се посочва конкретен орган, който да отговаря за осигуряване на спазването му, елементите на съображения 15 и 16 от Директива (ЕС) 2019/879 сочат за наличието на връзка между обема на приемливите задължения, държани от непрофесионални клиенти, защитата на непрофесионалните инвеститори и възможността за реструктуриране на институциите.

Това означава, че държавите членки могат да определят всеки подходящ орган или органи, които да отговарят за осигуряване на спазването на член 44а от ДВПБ, включително органите, определени по ДПФИ (органи за надзор на пазарното поведение). Взаимодействието между общите правила за защита на инвеститорите по ДПФИ, специалните правила по член 44а от ДВПБ и правомощията на органите за реструктуриране за справяне с пречките пред възможността за реструктуриране на институциите, произтичащи от обема на инвестициите, държани от непрофесионални клиенти, подсказват обаче необходимостта от тясно сътрудничество между органите за надзор на пазарното поведение, съответните органи, отговарящи за осигуряване на спазването на член 44а от ДВПБ, и органите за реструктуриране при упражняване на съответните им мандати.

14. Въпрос (член 44а, параграф 1)

Отнася ли се дадената в член 44а, параграф 1, изречение последно свобода на преценка на национално равнище за разширяване на приложното поле на член 44а и върху инструменти на собствения капитал само до разпоредбите на параграф 1 или до всички разпоредби на този член?

Отговор

Втората алинея на член 44а, параграф 1 предвижда възможност държавите членки да разширят приложното поле на правилата по член 44а и да включат също продажбата на собствен капитал или задължения с възможност за споделяне на загуби.

Тази възможност не се свежда само до прилагането на член 44а, параграф 1, а до цялата разпоредба. В член 44а, параграфи 2, 3 и 5 се прави насрещна препратка към задълженията, посочени в член 44а, параграф 1 в неговата цялост, а не само по отношение на задълженията, посочени в член 44а, параграф 1, първа алинея. Този аспект се изяснява също и в съображение 16 от Директива (ЕС) 2019/879, което гласи:

„Освен това следва да е възможно държавите членки допълнително да ограничават предлагането на пазара и продажбата на определени *други инструменти* (курсивът е добавен) за определени инвеститори.“

15. Въпрос (член 44а, параграф 1)

Как следва да се тълкува член 44а, параграф 1, буква б), т.е. какво означава изразът „продавачът е убеден“?

Отговор

Член 44а, параграф 1, буква б) следва да се тълкува в смисъл, че след провеждането на проверката за подходяща за клиента услуга, продавачът е на мнение, че дадена инвестиция в ППЗ е подходяща за въпросния непрофесионален клиент.

16. Въпрос (член 44а, параграф 5)

Какви са намеренията относно прилагането на дерогацията по член 44а, параграф 5 от ДВПБ? Има няколко алтернативни тълкувания:

- Дали разпоредбата по член 44а, параграф 5 от ДВПБ служи като изключение *de minimis*, при което допълнителните защити по член 44а, параграфи 1 — 4 от ДВПБ не се прилагат по отношение на емисии от ППЗ, чийто определен размер е по-малък от размера на минималната инвестиция? Това би означавало, че по отношение на продавачи на ППЗ в размер по-малък от размера на минималната инвестиция, които продават на непрофесионални инвеститори, ще се прилагат само разпоредбите на член 25 от ДПФИ. Ако това е правилното тълкуване, вярно ли е също така, че държавите членки имат правото да определят минимален праг в размер на 50 000 EUR или повече, както подсказват думите „най-малко“? Такова тълкуване би довело до ситуация, при която държавите членки поставят много високи прагове, като по този начин изключват допълнителните защити почти във всеки отделен случай.
- Като алтернатива, дали член 44а, параграф 5 от ДВПБ служи като изключение по отношение на инструменти с много висока стойност (оценени на 50 000 EUR или повече), при което допълнителните защити по член 44а, параграфи 1—4 от ДВПБ не се прилагат по отношение на продажбата на инструменти, съставени с единичен размер на инвестицията над поставения от държавата членка праг, като основанието е, че непрофесионалните инвеститори най-вероятно ще инвестират в инструменти с по-ниска стойност?
- Като алтернатива, дали целта е чрез член 44а, параграф 5 от ДВПБ да се даде възможност държавите членки да ограничават начина, по който емитентите учредяват ППЗ, попадащи в приложното поле на член 44а, параграф 5 от ДВПБ, като се постановява, че номиналният размер специално на тези инструменти трябва да надвишава прага, определен от държавата членка на 50 000 EUR или повече?

Отговор

За да се гарантира, че непрофесионалните инвеститори няма да инвестират прекомерно в определени приемливи задължения, държавите членки са длъжни:

- a) или да транспонират изискванията, предвидени в член 44а, параграфи 1—4 от ДВПБ,
- b) или, като дерогация от тези изисквания, да прилагат само изискването, предвидено в член 44а, параграф 5 от ДВПБ, т.е. размер на минималната инвестиция от най-малко 50 000 EUR.

Следователно държави членки, които решат да определят размера на минималната инвестиция за ППЗ на най-малко 50 000 EUR, не са длъжни да транспонират разпоредбите, предвидени в член 44а, параграфи 1—4 от ДВПБ.

Съображение 16 от Директива (ЕС) 2019/879 пояснява, че член 44а, параграфи 1—4 и член 44а, параграф 5 от ДВПБ не бива да се транспонират кумулативно, а представляват две алтернативни възможности:

— За да се гарантира, че непрофесионалните инвеститори не инвестират прекомерно в определени дългови инструменти, които са приемливи за МИПЗ, държавите членки следва да гарантират, че *размерът на минималната инвестиция в такива инструменти е сравнително висок или че инвестициите в такива инструменти не представляват прекалено голям дял от портфейла на даден инвеститор* (курсивът е добавен).“

17. Въпрос (член 44а, параграф 5)

За кои субекти се предвижда да се отнася правилото за размер на минималната инвестиция по член 44а, параграф 5?

Отговор

Съгласно възможността по член 44а, параграф 5 всички емисии на ППЗ и всички продажби на непрофесионални клиенти на ППЗ, осъществявани от инвестиционните посредници, кредитните институции, управляващите дружества на ПКИПЦК и ЛУАИФ, трябва да изпълняват изискването за размер на минималната инвестиция.

18. Въпрос (член 44а, параграф 5)

Правилно ли е да се заключи, че изискването да се извърши проверка за подходяща за клиента услуга, предвидено в ДПФИ, не се отменя, когато държава членка реши да се възползва от възможността, предоставена в член 44а, параграф 5 от ДВПБ?

Отговор

Съгласно член 25, параграф 2 от ДПФИ проверката за подходяща за клиента услуга се изисква само когато се предоставят инвестиционни съвети или услуги по управление на портфейл. Член 44а, параграф 1 от ДВПБ предвижда по-широко приложно поле относно провеждането на проверката за подходяща за клиента услуга при всички продажби на ППЗ на непрофесионални клиенти. Държава членка, която транспонира член 44а, параграф 5 от ДВПБ, следва да осигури ефективното прилагане на член 25, параграф 2 от ДПФИ.

19. Въпрос (член 44а, параграф 6)

Член 44а, параграф 6 гласи: „Когато стойността на общите активи на посочените в член 1, параграф 1 субекти, които са установени в държава членка и за които се прилага изискването по член 45д, не надвишава 50 милиарда евро, тази държава членка може, чрез дерогация от изискванията по параграфи 1—5 от настоящия член, да прилага само изискването по параграф 2, буква б) от него“.

Прагът от 50 милиарда евро отнася ли се до всички субекти за реструктуриране в дадена държава членка като цяло?

Отговор

Член 44а, параграф 6 предвижда конкретна възможност за транспониране, предназначена за държави членки с малки и по-малко ликвидни пазари чрез дерогация от двете алтернативни възможности за транспониране на член 44а. Тази възможност предполага транспониране, свеждащо се само до изискването, предвидено в член 44а, параграф 2, буква б), т.е. минимален размер от 10 000 EUR за инвестиция в ППЗ, извършена от непрофесионален инвеститор.

Критерият за извършване на оценка на обема на пазара на приемливи задължения на дадена държава членка е зададен от стойността на общите активи на всички субекти за реструктуриране, за които се прилага член 45д (т.е. външно МИПЗ на консолидирано ниво на групата за реструктуриране), които са установени в тази държава членка. За да може да се възползва от тази възможност, тази стойност не трябва да превишава 50 милиарда евро.

20. Въпрос (член 44а, параграф 6)

Трябва ли прагът от 50 милиарда евро, посочен в член 44а, параграф 6 от ДВПБ, да се оценява само в момента на транспониране на Директива (ЕС) 2019/879 или е необходимо да има задължение да се следи редовно дали прагът не е нарушен?

Необходимо ли е в националното законодателство за транспониране на Директива (ЕС) 2019/879 да се предвиди конкретно задължение да се следи прагът?

Отговор

Член 44а, параграф 6 от ДВПБ предвижда конкретна възможност за по-ограничено транспониране, предназначено за държави членки с малки и по-малко ликвидни пазари, както е отразено в предвидения за тях праг от 50 милиарда евро.

Тази възможност за транспониране е обвързана с условието за прага. Следователно държавите членки имат задължението да следят редовно и оценяват спазването от страна на техните пазари на прага от 50 милиарда евро и да преценяват дали използването на възможността, предвидена в член 44а, параграф 6 от ДВПБ, е обосновано. Ако прагът вече не се спазва, държавите членки следва да изберат едната от двете основни алтернативни възможности за транспониране на член 44а от ДВПБ и да заложат тези правила в националното си законодателство.

Г. ВЪПРОСИ, ОТНАСЯЩИ СЕ ДО МИНИМАЛНОТО ИЗИСКВАНЕ ЗА СОБСТВЕН КАПИТАЛ И ПРИЕМЛИВИ ЗАДЪЛЖЕНИЯ**а) Общи въпроси****21. Въпрос (общ)**

Какво означава „контрол“ по смисъла на ДВПБ?

Тъй като в текста на законодателния акт като че ли не е дадено определение, основателно ли е да се счита, че определението е същото, като даденото в член 4, параграф 1, точка 37 от РКИ? Съгласно това определение, „контрол“ означава връзката между предприятие майка и дъщерно предприятие по смисъла на член 1 от Седмата директива 83/349/ЕИО на Съвета ⁽¹¹⁾ или счетоводните стандарти, които институцията е задължена да спазва съгласно Регламент (ЕО) № 1606/2002 на Европейския парламент и на Съвета ⁽¹²⁾, или подобно взаимоотношение между физическо или юридическо лице и предприятие.

Отговор

В ДВПБ се съдържат няколко позовавания на контрола на съответния субект за реструктуриране върху дъщерно предприятие (напр. член 45б, параграф 3, буква б), член 45е, параграф 2, буква а), подточка i) и iv) и член 45е, параграф 2, буква б), подточка ii) от ДВПБ). Логиката на позоваването на „контрол“ е да се гарантира, че структурата на собственост на инструментите, използвани от дъщерно дружество с цел спазване на вътрешното му МИПЗ, няма да доведе до това дъщерното дружество да престане да бъде дъщерно на съответния субект за реструктуриране в случай на реструктуриране на групата за реструктуриране или прилагане на правомощия за обезценяване или преобразуване спрямо това дъщерно дружество (т.е. до промени в структурата на групата или в обхвата на консолидацията по член 18 от РКИ).

Съгласно член 4, параграф 1, точка 16 от РКИ (предишна член 2, параграф 1, точка 5 от ДВПБ), „дъщерно предприятие“ означава:

- а) дъщерно предприятие по смисъла на членове 1 и 2 от Директива 83/349/ЕИО;
- б) дъщерно предприятие по смисъла на член 1, параграф 1 от Директива 83/349/ЕИО, както и всяко предприятие, върху което предприятието майка действително упражнява господстващо влияние.

Дъщерните предприятия на дъщерните предприятия също се разглеждат като дъщерни предприятия на предприятието, което е тяхното крайно предприятие майка“.

Ето защо за целите на МИПЗ позоваванията на „контрол“ следва да се разбират като позовавания на взаимоотношението между предприятие майка и дъщерно предприятие.

22. Въпрос (общ)

Какво означава изразът „субект, който е част от Г-СЗИ“? Изглежда това следва да включва дъщерно предприятие или субект, в който се държи определено дялово участие, което е било взето предвид, когато съответната институция е била определена като Г-СЗИ.

Отговор

„Субект, който е част от Г-СЗИ“ по член 45г от ДВПБ означава институция или субект, упоменати в член 1, параграф 1, букви б), в) или г) от ДВПБ, включени в обхвата на пруденциалната консолидация на групата, определена като Г-СЗИ в съответствие с член 131, параграфи 1 и 2 от ДКИ.

23. Въпрос (член 45, параграф 11 от ДВПБ I)

Член 45, параграф 11 от ДВПБ I предоставя на органа за реструктуриране на ниво група правомощието да отмени индивидуалното изискване за МИПЗ, приложимо към институцията майка от Съюза. Тази възможност за отмяна на изискването включена ли е в действащата ДВПБ?

Отговор

Член 45, параграф 11 от ДВПБ I предоставя на органа за реструктуриране на ниво група право на преценка да отмени индивидуалното МИПЗ към институция майка от Съюза при положение, че са изпълнени определени условия.

Съгласно сега действащата ДВПБ по отношение на институциите майки от Съюза не се прилага индивидуално МИПЗ. Поради тази причина отмяната на това изискване вече не е приложима. Тези институции са длъжни да спазват МИПЗ на консолидирана основа при следните ситуации:

- като субекти за реструктуриране, длъжни да спазват външно МИПЗ на консолидирана основа, съответстваща на нивото на групата за реструктуриране (член 45д, параграф 1), или

⁽¹¹⁾ Седма директива 83/349/ЕИО на Съвета от 13 юни 1983 г., приета на основание член 54, параграф 3, буква ж) от Договора относно консолидираните счетоводни отчети (ОВ L 193, 18.7.1983 г., стр. 1).

⁽¹²⁾ Регламент (ЕО) № 1606/2002 на Европейския парламент и на Съвета от 19 юли 2002 г. за прилагането на международните счетоводни стандарти (ОВ L 243, 11.9.2002 г., стр. 1).

- като предприятия майки от Съюза, които не са субекти за реструктуриране, но са дъщерни предприятия на субекти от трети държави, изпълняват вътрешно МИПЗ на консолидирана основа (член 45е, параграф 1.)

б) Ипотечни кредитни институции

24. Въпрос (член 45а)

Предвиждат ли ДВПБ или РКИ възможност ипотечни кредитни институции, които са дъщерни предприятия на Г-СЗИ и които са освободени от МИПЗ, да бъдат изключени от обхвата на консолидацията на минималното изискване за ОКПЗ съгласно член 45а, параграф 1 от ДВПБ?

Отговор

Обхватът на консолидация на изискванията, посочени в член 92а или член 92б от РКИ (минималното изискване за ОКПЗ), е определен в член 18, параграф 1, втора алинея на този регламент. Съгласно тази разпоредба институциите, от които се изисква да прилагат минималното изискване за ОКПЗ на консолидирана основа, са длъжни да извършват пълна консолидация на всички институции и финансови институции, които са техни дъщерни предприятия в съответната група за реструктуриране (т.е. субекти, принадлежащи към същата група за реструктуриране).

Член 45а, параграф 2 от ДВПБ гласи, че ипотечните кредитни институции, освободени от МИПЗ, не се включват в консолидацията, посочена в член 45д, параграф 1 от ДВПБ, а последният предвижда, че субектите за реструктуриране са длъжни да изпълняват своите МИПЗ, предвидени в членове 45б—45г от ДВПБ, на консолидирана основа на нивото на групата за реструктуриране.

Тези разпоредби не могат да се тълкуват като дерогации от разпоредбата на член 18, параграф 1 от РКИ по отношение на минималното изискване за ОКПЗ.

По отношение на Г-СЗИ или субекти, които са част от Г-СЗИ, член 45а, параграф 2 от ДВПБ се прилага само за частта от изискването за МИПЗ, определено съгласно член 45г, параграф 1, буква б) от ДВПБ, т.е. допълнителното изискване за собствен капитал и приемливи задължения, определено съгласно ДВПБ от органа за реструктуриране конкретно за тази институция. Това изискване ще зависи от избраната стратегия за реструктуриране на групата (т.е. дали дадена ипотечна кредитна институция ще бъде ликвидирана или не според плана за реструктуриране на групата и по този начин ще се възползва от изключението, предвидено в член 45а, параграф 1 от ДВПБ).

25. Въпрос (член 45а)

Следва ли да се прилага задължителната отмяна на изискването, предвидена в член 45а, параграф 1, в случай че на равнището на държавата членка има специални правила относно производството по несъстоятелност, които изпълняват условията по букви а) и б) по отношение на ипотечна кредитна институция? Или задължителната отмяна на изискването може да се допусне само когато в плана за реструктуриране органът за реструктуриране е преценил, че ипотечната кредитна институция трябва да се ликвидира чрез обичайното производство по несъстоятелност или други видове производства, описани в член 45а, параграф 1, буква а)? В случай че избраната стратегия за реструктуриране е на ниво група и споделяне на загуби от цялата банка за банковата група (когато ипотечната кредитна институция е дъщерна на банката майка), ще бъдат ли изпълнени условията за задължителната отмяна на изискването?

В случай че ипотечната кредитна институция е освободена от МИПЗ съгласно член 45а, параграф 1, какви пруденциални компоненти на ипотечната кредитна институция следва да се изключат, когато се изчислява консолидираното МИПЗ съгласно член 45а, параграф 2?

Отговор

Член 45а, параграф 1, буква а) изисква планът за реструктуриране на ипотечната кредитна институция да предвижда тя да бъде ликвидирана чрез национално производство по несъстоятелност или други видове производства, предвидени за тези институции и прилагани в съответствие с член 38, член 40 или член 42. Самото наличие на такава процедура не е достатъчно, за да се обоснове разрешение за освобождаване от изискването: освобождаването от изискването може да бъде разрешено, ако планът за реструктуриране предвижда прилагането на такова производство в случай на неизпълнение на задълженията от страна на ипотечна кредитна институция.

Ако планът за реструктуриране на групата предвижда ликвидирането на ипотечната кредитна институция чрез производствата, описани в член 45а, параграф 1, буква а), и тези производства гарантират, че кредиторите понасят загуби по начин, който съответства на целите на реструктурирането, както е предвидено в член 45а, параграф 1, буква б), освобождаването от изискването трябва да се разреши. В този случай активите на ипотечната кредитна институция не се вземат предвид при изчисляването на ОРЕ и МОЕ на групата за реструктуриране, а трябва да се вземат предвид вътрешногруповите експозиции на субекта за реструктуриране към ипотечната кредитна институция. Освен това експозициите на субекта майка към ипотечната кредитна институция, възникващи от капиталовите инструменти, следва да се вземат изцяло предвид от органите за реструктуриране, когато се изчислява размерът на загубите за поемане на консолидираното МИПЗ на субекта за реструктуриране, така че да бъде спазан член 45б, параграф 1, букви а) и б). Конкретният метод, чрез който експозициите, възникващи от капиталови инструменти, се

взимат предвид при външното МИПЗ на субекта за реструктуриране, следва да се определи от органа за реструктуриране, но избраният метод трябва да гарантира, че органът за реструктуриране трябва да направи така, че субектът за реструктуриране да притежава достатъчно собствен капитал и приемливи задължения, за да поеме изцяло всички загуби, възникващи от тези експозиции.

В случай на ипотечна кредитна институция, която е дъщерно предприятие на субект за реструктуриране, ако не е възможно да се разреши ползване на освобождаването по член 45а, параграф 1, то параграф 2 на този член не се прилага. Така ипотечните кредитни институции ще бъдат част от консолидацията на групата за реструктуриране.

26. Въпрос (член 45а)

Какъв е обхватът на член 45а за целите на предвидените в него освобождавания на ипотечни кредитни институции? Трябва ли член 45а да се прилага само за институция, която има разрешение да предоставя само ипотечен кредит, финансиран с покрити облигации? Или член 45а трябва да обхваща и други кредитни институции, които на практика предоставят само ипотечен кредит, финансиран с покрити облигации, но имат право да упражняват и други дейности?

Може ли дъщерно дружество, което се счита за ипотечна кредитна институция и е освободено съгласно член 45а, да бъде включено в група за реструктуриране?

Отговор

Приложното поле на член 45а от ДВПБ е посочено в уводната част на параграф 1. Ипотечните кредитни институции са:

- кредитни институции,
- финансирани с покрити облигации,
- които не могат да приемат депозити съгласно националното право.

Кредитните институции, които на практика не приемат депозити, но въпреки това са получили разрешение да правят това, не могат да бъдат включени в приложното поле на член 45а от ДВПБ, тъй като не отговарят на критерия да не им е разрешено да получават депозити съгласно националното право. Следователно тези кредитни институции не могат да се възползват от освобождаването, предвидено в член 45а от ДВПБ.

В този контекст може да бъде полезно и определението за „специализирана институция за ипотечно кредитиране“ в член 3, параграф 8 от Директива (ЕС) 2019/2162 на Европейския парламент и на Съвета ⁽¹³⁾. Съгласно тази разпоредба „специализирана институция за ипотечно кредитиране“ означава кредитна институция, която финансира заеми единствено или основно чрез емитирането на покрити облигации и по закон има право да извършва само ипотечно кредитиране и кредитиране на публичния сектор, без да може да привлича влогове, но привлича други възстановими средства от граждани“.

Включването на дадена ипотечна кредитна институция, която е дъщерно предприятие на субект за реструктуриране, в групата за реструктуриране зависи от стратегията, предвидена в плана за реструктуриране на групата, съгласно член 12, параграф 1, втора алинея от ДВПБ.

в) Приемливи задължения при субекти за реструктуриране

27. Въпрос (член 45б, параграф 1)

Втора алинея на член 45б, параграф 1 от ДВПБ означава ли, че предвидените в член 72д от РКИ приспадания от приемливите задължения не се прилагат за приемливи задължения, включени в МИПЗ?

Отговор

Режимът на приспадане, предвиден в член 72д от РКИ, се прилага само за субекти, които са предмет на член 92а и член 92б от РКИ (т.е. субекти за реструктуриране, които са Г-СЗИ или са част от Г-СЗИ, и някои субекти, които са част от Г-СЗИ извън ЕС) и само за целите на спазването на тези разпоредби. Този режим не обхваща:

- субекти, които не са Г-СЗИ или част от Г-СЗИ, или част от Г-СЗИ, която е извън ЕС, или

⁽¹³⁾ Директива (ЕС) 2019/2162 на Европейския парламент и на Съвета от 27 ноември 2019 г. относно емитирането на покрити облигации и публичния надзор върху тях и за изменение на директиви 2009/65/ЕО и 2014/59/ЕС (ОВ L 328, 18.12.2019 г., стр. 29).

- спазването от страна на субектите, които са Г-СЗИ или са част от Г-СЗИ, или от Г-СЗИ извън ЕС, на допълнителните изисквания, наложени им в съответствие с член 45г, параграф 3 от ДВПБ.

28. Въпрос (член 45б, параграф 3)

Възможно ли е приемливите задължения, емитирани в полза на „настоящи акционери“, да се взимат предвид при определяне на вътрешното МИПЗ, доколкото се държат от акционер, независимо дали този акционер е станал акционер след поемането или изкупуването на задълженията?

Отговор

Емитирането от дъщерно дружество на субект за реструктуриране на инструменти на „настоящ акционер“ е едно от условията за приемливост за целите на член 45е, параграф 2, буква а), подточка i) от ДВПБ (вътрешно МИПЗ), член 45б, параграф 3 от ДВПБ (външно МИПЗ) и член 88а, буква б) от РКИ (минимално изискване за ОКПЗ за Г-СЗИ или част от Г-СЗИ, определени като субекти за реструктуриране). Ако към момента на емитиране на задължението придобиващият субект не е акционер, задължението няма да бъде допустимо за целите на спазването на МИПЗ и минималното изискване за ОКПЗ. За да бъде приемлив, инструментът следва да бъде емитиран в полза на настоящ акционер и да отговаря на всички други условия, а след това да се държи само от настоящи акционери.

29. Въпрос (член 45б, параграф 3)

Относно член 45б, параграф 3, как следва да се разбира в контекста на целия член изразът „и когато това дъщерно предприятие е част от същата група за реструктуриране, към която принадлежи субектът за реструктуриране“?

Отговор

Член 45е, параграф 2, буква а), подточка i) от ДВПБ предвижда възможност дъщерното предприятие на субекта за реструктуриране да емитира приемливи задължения не само в полза на субекта за реструктуриране, но и на миноритарен акционер при определени условия. Член 45б, параграф 3 от ДВПБ гласи, че тези задължения трябва да „се включват в размера на собствения капитал и приемливите задължения на този субект за реструктуриране“, ако са изпълнени посочените в същия параграф условия. Тези задължения са подчинени, тъй като съгласно член 45е, параграф 2, буква а), подточка ii) се изисква да изпълняват условието по член 72б, параграф 2, буква г) от РКИ. Поради това си качество тези задължения могат да се използват за изпълнение както на външните изисквания за МИПЗ, така и на външните подчинени изисквания за МИПЗ на субекта за реструктуриране по член 45б, параграфи 4, 5 и 7 от ДВПБ, който е част от същата група за реструктуриране като дъщерното предприятие, което е емитирало задълженията.

30. Въпрос (член 45, буква б)

Приемливи ли са и за целите на външното МИПЗ погасени инструменти на капитала от втори ред, емитирани от дъщерни предприятия и които се държат от субекти извън групата за реструктуриране, които отговарят на условията за приемливост за вътрешно МИПЗ съгласно член 45е, параграф 2, буква б), подточка ii) от ДВПБ? Трябва ли позоваването на погасени инструменти на К2 във втората част на член 2, параграф 1, точка 71а) от ДВПБ да се тълкува като отнасящо се до погасени инструменти на К2 на индивидуална основа или до погасени инструменти на К2 на консолидирано ниво на групата за реструктуриране?

Отговор

Субектите за реструктуриране могат да изпълнят своето външно МИПЗ със следните задължения:

- собствен капитал, консолидиран на нивото на групата за реструктуриране, съгласно член 45д, параграф 1 от ДВПБ;
- приемливи задължения, които включват:
 - задължения с възможност за споделяне на загуби, които изпълняват условията на член 45б от ДВПБ. В този член се прави кръстосана препратка, наред с другото, към член 72б от РКИ, където параграф 2, буква б) изисква тези задължения да бъдат пряко емитирани или набрани от институцията (първа част на член 2, параграф 1, точка 71а от ДВПБ);
 - инструменти на К2, които отговарят на условията на член 72а, параграф 1, буква б) от РКИ — т.е. погасени инструменти на Т2 с остатъчен падеж от поне една година (втора част на член 2, параграф 1, точка 71а от ДВПБ);
- някои приемливи задължения, емитирани от дъщерно предприятие, принадлежащо към същата група за реструктуриране, в полза на миноритарен акционер (член 45б, параграф 3 от ДВПБ).

Определението в член 2, параграф 1, точка 71а от ДВПБ се позовава на член 72а, параграф 1, буква б) от РКИ. Съгласно член 11, параграф 3а и член 18, параграф 1 от РКИ институциите майки, определени като субекти за реструктуриране, които са Г-СЗИ, част от Г-СЗИ или част от Г-СЗИ извън ЕС, трябва да отговарят на изискванията на член 92а от РКИ (т.е. минималното изискване за ОКПЗ) на консолидирана основа на равнището на съответната си група за реструктуриране. Това ограничава кръга на инструментите, които могат да се използват за спазване на минималното изискване за ОКПЗ, и пояснява, че освен ако не е предвидено друго (а именно — за инструментите на приемливите задължения, които трябва да бъдат пряко емитирани или набрани от институцията съгласно член 72б, параграф 2, буква а) от РКИ), инструментите следва да се отчитат на консолидирана основа на равнище група за реструктуриране. Това се отнася както за собствения капитал, така и за частта от инструментите на К2 с остатъчен падеж от най-малко една година, които по силата на член 64 от РКИ вече не отговарят на условията за елементи на капитала от втори ред и следователно не могат да бъдат включвани в собствения капитал на институцията.

В контекста на ДВПБ и спазването на външното МИПЗ позоваването в член 2, параграф 1, точка 71а) от ДВПБ на член 72а, параграф 1, буква б) от РКИ изисква тази разпоредба да се тълкува като имаща същото приложно поле, т.е. като отнасяща се до погасени инструменти на К2 на консолидирана основа на равнището на групата за реструктуриране. Това тълкуване също така гарантира спазването на член 45д, параграф 1 от ДВПБ, който изисква външното МИПЗ да бъде спазвано на консолидирана основа на равнището на групата за реструктуриране.

Това означава, че за целите на член 2, параграф 1, точка 71б) и член 45б, параграфи 4—9 от ДВПБ погасените инструменти на Т2, емитирани от дъщерни предприятия от една и съща група за реструктуриране в полза на субекти, външни за групата за реструктуриране, се включват в понятието „подчинени приемливи инструменти“ и следователно следва да се използват и за спазване на подчинения компонент на МИПЗ.

31. Въпрос (член 45б, параграф 4)

Трябва ли член 45б, параграф 4 да се разбира като приложим и за субектите за реструктуриране, които са част от Г-СЗИ?

Отговор

Член 45б, параграф 4 от ДВПБ следва да се тълкува като приложим и за субектите за реструктуриране, които са част от Г-СЗИ или част от Г-СЗИ извън ЕС. Действително в една група на Г-СЗИ може да има повече от един субект за реструктуриране, за който се прилагат изискванията на член 45б от ДВПБ, или Г-СЗИ извън ЕС може да има установен в Съюза субект за реструктуриране в случаите, когато нейният план за реструктуриране предвижда стратегия за реструктуриране на ниво група. Сами по себе си определенията за „субект за реструктуриране“ и „група за реструктуриране“ в член 2, параграф 1, точки 83а) и 83б) от ДВПБ следва също да са съвместими с прилагането на стратегии за реструктуриране на ниво група, както изрично се посочва в съображение 4 от Директива (ЕС) 2019/879, което гласи следното:

„В съответствие със стандарта за ОКПЗ Директива 2014/59/ЕС следва да продължи да признава както стратегията за реструктуриране на ниво отделен субект, така и стратегията за реструктуриране на ниво група. При стратегията за реструктуриране на ниво отделен субект се реструктурира само един субект от групата, обикновено предприятието майка, докато другите субекти от групата, обикновено оперативни дъщерни предприятия, не се реструктурират, но техните загуби и нуждите от рекапитализация се прехвърлят към предприятието, което се реструктурира. При стратегията на ниво група може да се реструктурира повече от един субект от групата. За да се приложи ефективно желаната стратегия за реструктуриране, е важно да се определят ясно субектите, които ще бъдат реструктурирани („субекти за реструктуриране“), тоест субектите, спрямо които могат да бъдат приложени действия по реструктуриране, заедно с дъщерните предприятия, които принадлежат към тях („групи за реструктуриране“). Това е от значение и за определяне на нивото, на което институциите и субектите следва да прилагат правилата относно капацитета за поемане на загуби и рекапитализация. Поради това е необходимо да се въведат понятията „субект за реструктуриране“ и „група за реструктуриране“, а Директива 2014/59/ЕС да се измени по отношение на планирането на реструктурирането на групи, за да се въведе изрично изискване органите за реструктуриране да определят субектите и групите за реструктуриране в рамките на групата и да преценят по подходящ начин последните от всички планирани действия в рамките на групата с оглед на нейното ефективно реструктуриране.“
[курсът е добавен]

32. Въпрос (член 45б, параграф 5)

Въпреки че в член 45б, параграф 5, последна алинея се определя граница от 10 %, над която органът за реструктуриране е длъжен да оцени посочения в буква б) от тази разпоредба риск, разполага ли органът за реструктуриране с правото да направи тази оценка, дори ако не е спазена тази граница?

Освен това член 45б, параграф 5 изглежда се отнася само до инструмента за споделяне на загуби. Как ще се прилагат тези принципи в случай на други инструменти за реструктуриране (напр. мостова банка)?

Отговор

В член 456, параграф 5, първа алинея се предвижда дискреционно правомощие на органите за реструктуриране да изискват определени нива на МИПЗ на субектите за реструктуриране да бъдат изпълнени с подчинени задължения, ако са изпълнени условията на същата алинея. Едно такова условие е посочено в буква б) от същата алинея — риск от нарушаване на принципа за справедливо третиране на кредиторите (принципа NCWO), при което те да не понасят големи загуби, отколкото при обичайното производство по несъстоятелност. Втора алинея изисква органите за реструктуриране да извършат оценката на условието, посочено в първа алинея, буква б) — дали е достигнат лимитът от 10 %, определен в нея.

Взаимодействието между двете алинеи е, че органът за реструктуриране има право да прецени по всяко време дали са изпълнени условията по първа алинея, включително рискът от нарушаване на принципа за справедливо третиране на кредиторите, при което те да не понасят големи загуби, отколкото при обичайното производство по несъстоятелност. Той обаче е длъжен да извърши оценка на риска от нарушаване на принципа за справедливо третиране на кредиторите, при което те да не понасят големи загуби, отколкото при обичайното производство по несъстоятелност, по всяко време, когато се достигне прагът от 10 %.

Член 37, параграф 4 предвижда, че „органите за реструктуриране могат да прилагат инструментите за реструктуриране както поотделно, така и във всякакви комбинации“. Разпоредбите на член 456 се прилагат по един и същ начин, независимо дали инструментът за споделяне на загуби се използва самостоятелно или в комбинация с други инструменти за реструктуриране. Когато други инструменти за реструктуриране се използват без същевременно да се използва инструментът за споделяне на загуби, следва да се прилагат разпоредбите на член 456, параграф 5, първа алинея, за да се гарантира спазването на принципа по член 34, параграф 1, буква ж), също в контекста на член 45в, параграф 1, букви а) и в).

33. Въпрос (член 456, параграф 6)

Член 128 от ДКИ гласи, че институциите не трябва да използват БСК1, който се поддържа, за да бъде изпълнено КИБ, с цел да се изпълнят рисково базирани компоненти на изискванията, посочени в членове 92а и 92б от РКИ (минимално изискване за ОКПЗ) и в членове 45в и 45 от ДВПБ (външно и вътрешно МИПЗ).

Член 456, параграф 6, втора алинея от ДВПБ сочи, че собственият капитал на даден субект за реструктуриране, използван за изпълнение на КИБ, е приемлив за целите на изпълнението на изискванията, посочени в член 456, параграфи 4, 5 и 7 от ДВПБ (изискване за подчиненост на МИПЗ).

Член 456, параграф 6 отнася ли се както за изискването за подчиненост на МИПЗ, изразено като процент от ОРЕ, така и за МОЕ?

Отговор

Член 45, параграф 2 от ДВПБ предвижда, че МИПЗ може да се изразява само като процент от ОРЕ (рисково базиран компонент) и МОЕ (компонент, който не е рисково базиран).

Следователно изискванията за подчиненост на МИПЗ, посочени в член 456, параграфи 4, 5 и 7 от ДВПБ, също ще трябва да бъдат изразени като проценти от ОРЕ (рисково базиран компонент) и МОЕ (компонент, който не е рисково базиран).

Принципите, посочени в член 128, четвърта алинея от ДКИ, не се прилагат за изискването за подчиненост на МИПЗ, когато то се изразява като процент от МОЕ (т.е. КИБ не се „наслажда“ върху компонента на МИПЗ, който не е рисково базиран и следователно базовият собствен капитал, използван за спазване на КБР, е приемлив за изпълнение на компонента на МИПЗ, който не е рисково базиран).

При все това използваният за изпълнение на КИБ БСК1 не може да бъде използван за изпълнение на изискване за МИПЗ, независимо дали е подчинен или не, изразен в ОРЕ. Позоваването на параграф 5 в член 456, параграф 6 от ДВПБ е предназначено да осигури последователност на прилагането на границата от пруденциалната формула, посочена в член 456, параграф 7 от ДВПБ, която се прилага и за институциите, които не са от системно значение съгласно член 456, параграф 5 от ДВПБ.

Следователно член 456, параграф 6, втора алинея от ДВПБ и член 128 от ДКИ са съгласувани помежду си.

34. Въпрос (член 456, параграф 8)

Член 456, параграф 8 от ДВПБ предоставя на държавите членки възможността да определят процента, посочен в първа алинея, на равнище над 30 %. Възможно ли е държава членка да определи това ниво като 100 %, като вземе предвид особеностите на националния си банков сектор?

Отговор

Съгласно член 45б, параграф 8 от ДВПБ органите за реструктуриране могат да прилагат по-високо изискване за подчиненост от 8 % от общите задължения и собствения капитал само до границата от не повече от 30 % от всички субекти за реструктуриране, за които се прилага тази разпоредба (Г-СЗИ, банки от най-висок ред и субекти, за които се прилага член 45в, параграф 6 от ДВПБ).

В член 45б, параграф 8, последна алинея от ДВПБ се предвижда възможност държавите членки да определят по-висок процент. Следователно държава членка може да реши, че органът за реструктуриране следва да има правомощието да налага по-високо изискване за подчиненост на всички субекти за реструктуриране, за които се прилага член 45б, параграф 8 от ДВПБ, установени в тази държава членка (като се вземат предвид особеностите на националния ѝ банков сектор и броят на съответните субекти за реструктуриране).

Този вариант обаче на практика не може да се прилага по отношение на субектите от обхвата на РЕМП, тъй като член 12в, параграф 8 от РЕМП не предвижда подобна възможност. Следователно всички институции, които попадат в обхвата на РЕМП, независимо дали попадат под преките компетенции на ЕСП или на националните органи за реструктуриране съгласно разпределението на задачите по член 7 от РЕМП, не биха били задължени да прилагат такъв завишен процент. Ако участваща държава членка упражни правото си на избор и се възползва от възможността, предвидена в член 45б, параграф 8 от ДВПБ, тази национална разпоредба ще се прилага само за субектите, които попадат в обхвата на ДВПБ съгласно член 1, параграф 1 от нея, но са извън обхвата на РЕМП съгласно член 2 от него. Този вариант ще обхваща основно инвестиционните посредници, които не са обхванати от консолидиращия надзор на предприятие майка.

Това гарантира, че всички субекти в обхвата на ЕМП са обект на едни и същи еднообразни правила и еднообразни процедури, както е предвидено в член 1, параграф 1 от РЕМП. Следва да се отбележи, че последното изречение в съображение 28, от РЕМП предвижда, че „при определени обстоятелства националните органи за реструктуриране следва да изпълняват задачите си въз основа на настоящия регламент и в съответствие с него, като същевременно използват правомощията, които са им предоставени с националното право за транспониране на Директива 2014/59/ЕС и в съответствие с условията, установени в това право, доколкото то не е в противоречие с настоящия регламент.“

г) Определяне на МИПЗ**35. Въпрос (член 45в, параграф 1)**

Как биха се използвали размерът, бизнес моделът, моделът на финансиране и рисковият профил на субекта за коригиране на приложимото към него МИПЗ?

Отговор

Член 45в от ДВПБ се отнася до редица ситуации, при които тези критерии биха могли да окажат въздействие при определянето на общото МИПЗ, като например:

- определяне, след консултация с компетентния орган, на допълнителните изисквания за собствения капитал, посочени в член 104а от ДКИ, които биха били приложими за субекта след реструктурирането (параграф 3, пета алинея);
- прилагане на посоченото в параграф 6 право на преценка при избор на институции, за които ще се прилага параграф 5 и приложимите разпоредби на член 45б от ДВПБ (като се вземат предвид условията, свързани с модела на финансиране);
- съобразяване с правилото за минималния принос за споделяне на загуби (посочено в параграф 3, четвърта алинея — взаимодействието с общия размер на МИПЗ ще варира в зависимост от модела на бизнес и модела на финансиране, тъй като те оказват въздействие върху средното рискова тежест на субекта;
- по отношение на субекти, чиято предпочитана стратегия на реструктуриране е ликвидация чрез национално производство по несъстоятелност или други равностойни национални производства, преценяване дали е необходимо да се ограничи МИПЗ, така че да не надвишава размера, достатъчен за покриване на загубите (както е предвидено в параграф 2);
- използване и/или коригиране на размера на сумата, за да се поддържа пазарно доверие, както е предвидено в параграф 3.

36. Въпрос (член 45в, параграф 1)

Как въздействието върху финансовата стабилност, упоменато в член 45в, параграф 1, буква д), би могло да бъде отразено в МИПЗ на даден субект?

Отговор

Член 45в се отнася до редица ситуации, при които критерият за въздействието върху финансовата стабилност може да повлияе при определянето на общото МИПЗ, като например:

- прилагане на посоченото в параграф 6 право на преценка при избор на институции, за които ще се прилага на параграф 5 и приложимите разпоредби на член 45б;
- съобразяване с правилото за минималния принос за споделяне на загуби (посочено в член 45в, параграф 3, четвърта алинея);
- по отношение на субекти, чиято предпочитана стратегия на реструктуриране е ликвидация чрез национално производство по несъстоятелност или други равностойни национални производства, преценяване дали е необходимо да се ограничи МИПЗ, така че да не надвишава размера, достатъчен за покриване на загубите (както е предвидено в член 45в, параграф 2).

37. Въпрос (член 45в, параграф 2)

Как въздействието върху финансовата стабилност би намерило отражение в корекцията на размера за поемане на загубите при субект, за който планът за реструктуриране предвижда ликвидация чрез обичайното производство по несъстоятелност?

Отговор

Органите за реструктуриране трябва да използват правото си на преценка при прилагането на тази разпоредба. Съгласно член 45в, параграф 9 оценката на елементите, посочени в него, трябва да бъде включена в решението за МИПЗ.

Съществените добавки към размера на рекапитализацията при тези институции обаче биха били несъвместими с член 45в, параграф 2, първа алинея, буква б), в който се уточнява, че целта на размера на рекапитализацията е да се даде възможност на субектите да изпълнят условията за получаване на лиценз след прилагане на действията по реструктуриране или упражняването на правомощия за обезценяване и преобразуване. В този контекст не се очаква субектите, които съгласно плана за реструктурирани следва да бъдат ликвидирани чрез обичайно производство по несъстоятелност, да трябва да изпълняват условията за получаване на лиценз и поради това те обикновено не следва да имат размер на рекапитализация.

Освен това, ако органът за реструктуриране прецени, че ограничаването на МИПЗ до размера за поемане на загубите би породило риск от значително въздействие върху финансовата стабилност или от разпространение на проблемите към финансовата система като цяло, това може да сочи, че няма осъществима и надеждна възможност субектът да бъде реструктуриран съгласно предпочитаната стратегия за реструктуриране и че оценката на възможността за неговото реструктуриране трябва да бъде преразгледана.

В това отношение в член 15, параграф 1 се предвижда, че даден субект може да бъде реструктуриран, ако „за органа за реструктуриране е осъществимо и вероятно да може да прекрати дейността [му] чрез обичайно производство по несъстоятелност или да [го] реструктурира, като използва различните инструменти за реструктуриране и правомощия за реструктуриране по отношение на институцията, като се избягват във възможно най-голяма степен всякакви значителни неблагоприятни последици за финансовите системи, включително при по-машабна финансова нестабилност или събития, засягащи цялата система, в държавата членка, в която е установена институцията, в други държави членки или в Съюза.“

38. Въпрос (член 45в, параграф 2)

Директивата позволява ли да не се определят МИПЗ за субекти, чието МИПЗ е равно на изискванията за собствен капитал (т.е. за субекти, чийто план за реструктуриране предвижда прекратяването им чрез обичайно производство по несъстоятелност или други равностойни национални процедури)?

Отговор

В член 45, параграф 1 е предвидено, че институциите и субектите по член 1, параграф 1, букви б), в) и г) трябва всеки един момент да изпълняват МИПЗ, когато това се изисква и е в съответствие с настоящия член и с членове 45—45и.

Тази група от членове предвижда следните изключения от МИПЗ, които могат да се предоставят от органите за реструктуриране, когато са изпълнени предвидените в тях условия:

- ипотечните кредитни институции могат да бъдат освободени съгласно член 45а;
- институциите, които са дъщерни предприятия на субект за реструктуриране, но самите те не са субекти за реструктуриране, могат да бъдат освободени от МИПЗ съгласно член 45е, параграф 3 или 4;
- централни органи и кредитни институции, които са дълготрайно свързани с централен орган, могат да бъдат освободени съгласно член 45ж.

Освен това член 45е, параграф 1, втора алинея предвижда, че не е задължително прилагането на изискването, предвидено в член 45е, параграф 1 (т.е. вътрешното МИПЗ) към субект, посочен в член 1, параграф 1, букви б), в) и г), който е дъщерно предприятие на субект за реструктуриране, но само по себе си не е субект за реструктуриране, тъй като зависи от упражняването на дискреционно правомощие на органа за реструктуриране след консултация с компетентния орган. Следва обаче да се отбележи, че член 45е, параграф 1, трета алинея изисква от предприятията

майки от Съюза, които сами по себе си не са субекти за реструктуриране, но са дъщерни предприятия на субекти от трети държави, да изпълняват вътрешните МИПЗ на консолидирана основа. Това означава, че определянето на вътрешното МИПЗ за субектите, посочени в член 1, параграф 1, букви б), в) и г), които отговарят на условията на тази трета алинея, е задължително.

Следователно, ако даден субект не попада в някоя от посочените по-горе ситуации, приемането на решение за МИПЗ от органа за реструктуриране е задължително дори когато планът за реструктуриране предвижда, че субектът се ликвидира в рамките на обичайно производство по несъстоятелност или друго равностойно национално производство. Това се потвърждава и от факта, че в член 45в, параграф 2, втора и трета алинея изрично се признава тази ситуация и се предвиждат правила за изчисляване на МИПЗ за субектите в тази ситуация.

39. Въпрос (член 45в, параграф 2)

Като се вземат предвид член 45, параграф 1, член 45а и член 45в, параграф 2, втора алинея, МИПЗ следва да се определи, дори ако предпочитаната стратегия за реструктуриране е ликвидация. В този случай на индивидуална или на консолидирана основа трябва да се изчислява МИПЗ?

Отговор

Член 45д, параграфи 1 и 2 предвижда, че външните МИПЗ на субектите за реструктуриране трябва да бъдат определени и изпълнявани на консолидирана основа на равнището на групата за реструктуриране. Логиката на тези разпоредби е, че в рамките на групата за реструктуриране загубите, понесени от субектите от тази група за реструктуриране, следва да бъдат за сметка на субекта за реструктуриране, който следва да разполага с достатъчно ресурси за поемане на загуби, за да покрий нуждите на цялата група за реструктуриране. Тази цел се постига чрез прилагане на действие по реструктуриране спрямо субекта за реструктуриране и чрез прехвърляне на загубите от дъщерните му предприятия нагоре по веригата и последващото прехвърляне на капитала надолу по веригата чрез упражняване на правомощията за обезценяване и преобразуване в съответствие с член 59. Поради тази причина от субектите за реструктуриране се изисква да емитират приемливи инструменти и елементи в полза на външни трети страни кредитори (вж. съображение 19) от Директива (ЕС) 2019/879).

Напротив, вътрешните МИПЗ на субекти, които са дъщерни предприятия на субекти за реструктуриране, но самите те не са субекти за реструктуриране, трябва да се определят и да се изпълняват на индивидуална основа съгласно член 45в, параграф 7 и член 45е, параграф 1 (независимо от случаите, когато вътрешното МИПЗ трябва да се спазва на консолидирана или подконсолидирана основа, както е посочено в член 45е, параграф 1 и параграф 4, буква б). Загубите и нуждите от рекапитализация на тези дъщерни предприятия по правило се поемат от съответните им субекти за реструктуриране чрез пряко или непряко придобиване на инструменти на собствения капитал и на инструменти на приемливи задължения, емитирани от тези дъщерни предприятия (съображение 20 от Директива (ЕС) 2019/879).

В случай на субекти, които са част от група, подлежаща на консолидиран надзор и чийто план за реструктуриране предвижда, че трябва да бъдат ликвидирани чрез обичайно производство по несъстоятелност или други равностойни национални процедури, посочените по-горе правила за ситуацията на реструктуриране на групата не се прилагат. Въпросът с фалита на тези субекти действително се решава чрез обичайното производство по несъстоятелност, което се провежда на равнището на юридическо лице. При несъстоятелност предприятието майка носи отговорност само за собствените си загуби и няма да бъде задължено да предоставя подкрепа на дъщерните си предприятия. Освен това собствените средства и някои приемливи задължения, емитирани от дъщерните му предприятия, не биха били на разположение, за да се поемат загубите при процедура за отделна ликвидация на предприятието майка. Следователно в тези ситуации, при които се ликвидират предприятия майки, не би било уместно да се определи МИПЗ на консолидирана основа.

Следователно за предприятията майки, чийто план за реструктуриране предвижда ликвидацията им чрез обичайно производство по несъстоятелност или други равностойни национални процедури, изискването им за МИПЗ следва да се определи и изпълнява само на индивидуална основа.

40. Въпрос (член 45в, параграфи 2, 3, 4 и 7)

При прилагането на член 45в, параграфи 2, 3, 4 и 7 не е ясно как трябва да се тълкува изразът „за подходящ срок, ненадвишаващ една година“. Означава ли това, че сумата на рекапитализацията следва да бъде определена на равнище, което гарантира доверието на пазара по отношение на субекта след реструктурирането само за една година?

Отговор

Член 45в, параграфи 3 и 7 предвижда, че сумата за поддържане на доверието на пазара, включена в размера на рекапитализацията, трябва да бъде определена на равнище, необходимо за поддържане на това доверие на пазара за подходящ период, който не трябва да надвишава една година.

Прилагането на едногодишен времеви хоризонт е пропорционално и е в съответствие с използването на същия времеви хоризонт за целите на определянето на размера на пруденциалните изисквания към институциите. Това е важно, като се има предвид, че пруденциалните изисквания представляват компоненти от ключово значение при определянето на нивото на изискването за МИПЗ.

41. Въпрос (член 45в, параграфи 3 и 7)

Член 45в, параграфи 3 и 7 от ДВПБ се отнася до необходимостта от поддържане на определено ниво на МИПЗ, за да се гарантира изпълнението на условията за лицензиране и за провеждане на дейности, разрешени съгласно ДКИ IV. Тези разпоредби се прилагат и за субектите, обхванати от член 1, букви б), в) и г) от ДВПБ. Някои от тези субекти обаче не подлежат на лицензионен режим съгласно ДКИ, а съгласно специални национални разпоредби. Как следва да се транспонира за тези субекти препратките към необходимостта от спазване на условията за издаване на лиценз в националното законодателство?

Отговор

Доколкото одобряването или лицензирането на субектите, посочени в член 1, параграф 1, букви б), в) или г), не се уреждат от ДКИ или ДПФИ, а от други равностойни национални законодателни актове и законодателни актове на Съюза, в националното право, с което се транспонира член 45в, параграф 1, буква б) от ДВПБ, може да се включи подходяща препратка. В това отношение член 45в, параграф 2, буква б) от ДВПБ дава възможност за такова по-широко тълкуване, тъй като в него се посочва, че субектите трябва да бъдат рекапитализирани до необходимата степен, за да могат да спазват условията за издаване на лиценз съгласно ДКИ, ДПФИ или „равностоен законодателен акт“.

42. Въпрос (член 45в, параграф 3, пета алинея)

Каква е корекцията на ОРЕ и МОЕ, изисквана съгласно член 45в, параграф 3, пета алинея, буква а)?

Отговор

При определянето на размера на рекапитализацията трябва да се направят корекции на последните отчетени стойности, като се вземе предвид съответната ОРЕ или МОЕ, за да се отрази ефектът върху ОРЕ и МОЕ, който ще окаже прилагането на действията по реструктуриране, посочени в плана за реструктуриране.

В този контекст, съгласно член 45в, параграф 3, първа алинея, буква а), подточка ii) и буква б), подточка ii), действията по реструктуриране, с оглед на които ще трябва да бъдат коригирани последните отчетени стойности, биха били тези, които включват предпочитаната стратегия за реструктуриране.

д) Прилагане на вътрешното МИПЗ към субекти, които сами по себе си не са субекти за реструктуриране

43. Въпрос (член 45е, параграф 1)

Прилага ли се член 45е, параграф 1 по отношение на вътрешното МИПЗ и за субектите, които са Г-СЗИ, но не са субекти за реструктуриране?

Отговор

Разпоредбите на член 45е са приложими за всички институции, които са дъщерни предприятия на субект за реструктуриране или на субект от трета държава, но които сами по себе си не са субекти за реструктуриране. Това включва също и субектите, които са Г-СЗИ.

44. Въпрос (член 45е, параграф 1)

Прилага ли се член 45е, параграф 1, втора алинея на индивидуална основа за субектите, посочени в нея?

Отговор

В член 45е, параграф 1, първа алинея се пояснява, че институциите, които са дъщерни предприятия на субект за реструктуриране или на субект от трета държава, но самите те не са субекти за реструктуриране, трябва да изпълняват вътрешното МИПЗ на индивидуална основа. Втора алинея от този член предоставя на органите за реструктуриране право на преценка да прилагат вътрешното МИПЗ по отношение на субектите, посочени в член 1, параграф 1, букви б), в) и г). Член 45е, параграф 1, втора алинея се прилага и на индивидуална основа, освен ако субектът попада в приложното поле на член 45е, параграф 1, трета алинея.

Член 45е, параграф 1, трета алинея, който урежда възможността за изпълнение на изискванията по членове 45в и 45г, се отнася само за предприятия майки от Съюза, които са дъщерни предприятия на субекти от трети държави.

Член 45е, параграф 4 обаче дава възможност на органа за реструктуриране да отмени задължението вътрешното МИПЗ да се прилага по отношение на дъщерно предприятие, което не е субект за реструктуриране, ако са изпълнени няколко условия, т.е. когато и дъщерното предприятие, и предприятието майка са установени в една и съща държава членка и са част от една и съща група за реструктуриране и когато предприятието майка изпълнява външно МИПЗ на консолидирана основа.

Следователно в контекста на отмяна на изискването за изпълнение на вътрешно МИПЗ по член 45е, параграф 4, вътрешното МИПЗ може да бъде изпълнено и на (под)консолидирано равнище за субектите, посочени в член 1, параграф 1, букви б), в) и г). В противен случай, ако изискването за спазване не е отменено, вътрешното МИПЗ се прилага на индивидуална основа, освен когато предприятието е предприятие майка от Съюза от група от трета държава.

45. Въпрос (член 45е, параграф 3)

Член 45е, параграф 3 от ДВПБ дава на органа за реструктуриране възможност да отмени задължението за изпълнение на вътрешното МИПЗ, ако са изпълнени условията, посочени в същия член. Условията, посочени в член 45е, параграф 3, букви г)—е) от ДВПБ, обаче изглежда нямат еквивалент в член 12з, параграф 1 от РЕМП. Как следва държавите членки да решат този въпрос при транспонирането на член 45е, параграф 3 от ДВПБ?

Отговор

Намаленият брой на условията, при които може да се отмени прилагането на МИПЗ спрямо дъщерно предприятие в действащия РЕМП в сравнение с действащата ДВПБ, съответства на установеното в РЕМП I и ДВПБ I, където това вече е така.

Въпреки разликите между ДВПБ и РЕМП държавите членки са длъжни да включат в националното си право за прилагане на ДВПБ всички условия, посочени в член 45е, параграф 3. Обхватът на ДВПБ и следователно на националните законодателни актове за прилагане на ДВПБ, който е установен в член 1, параграф 1 от посочената директива, е различен от обхвата на РЕМП, установен в член 2 от същия регламент. РЕМП не включва в обхвата си инвестиционни посредници, които не са обхванати от консолидиращия надзор върху предприятие майка, нито клоновете на институции, които са установени извън Съюза.

46. Въпрос (член 45е, параграф 5)

Какъв е смисълът, вложен в член 45е, параграф 5, буква ж) от ДВПБ, като се има предвид, че съгласно споразуменията за финансово обезпечение, посочени в буква в) от тази разпоредба, обезпечението винаги трябва да бъде „предоставено“, т. е., то трябва да бъде притежавано или държано от бенефициера на гаранцията (вж. член 1, параграф 5 от Директива 2002/47/ЕО на Европейския парламент и на Съвета ⁽¹⁴⁾)?

Отговор

В член 45е, параграф 5, буква в) от ДВПБ се съдържа позоваване на определението за споразумение за финансово обезпечение, съдържащо се в член 2, параграф 1, буква а) от Директива 2002/47/ЕО, което означава „споразумение за финансово обезпечение с прехвърлително действие или споразумение за финансово обезпечение с предоставяне на залог, независимо дали същите са част от основен договор или споразумение при общи условия“. При споразумения за финансово обезпечение с предоставяне на залог обезпечителят предоставя финансово обезпечение чрез предоставяне на залог на или в полза на обезпечения, като пълното право на собственост върху финансовото обезпечение остава изцяло за обезпечителя при възникване на правото на предоставяне на залог. Директива 2002/47/ЕО изисква обезпечението да бъде „предоставено“ и това трябва да бъде доказано в писмена форма. В член 1, параграф 5, втора алинея от Директива 2002/47/ЕО се посочва, че такова писмено доказателство за „предоставеното“ финансово обезпечение, се отнася до идентифицирането на финансовото обезпечение и че е достатъчно да се докаже, че обезпечението с безналични ценни книжа е било кредитирано на или представлява кредит по релевантната сметка и че паричното обезпечение е било кредитирано на или представлява кредит по посочена сметка.

Член 2, параграф 2 от Директива 2002/47/ЕО пояснява, че под позоваванията на „предоставено“ финансово обезпечение или на „предоставяне“ на финансово обезпечение се разбира неговото предаване, прехвърляне, държане, регистриране или преминаване по друг начин във владението или под контрола на обезпеченото лице или на лице, действащо от негово име. Освен това всяко право на заместване или оттегляне на дадено в повече финансово обезпечение в полза на обезпечителя не засяга финансовото обезпечение, което е било предоставено на обезпеченото лице по смисъла на тази директива.

⁽¹⁴⁾ Директива 2002/47/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 6 юни 2002 г. относно финансовите обезпечения (ОВ L 168, 27.6.2002 г., стр. 43).

В светлината на гореизложеното в член 45е, параграф 5, буква ж) от ДВПБ се прави препратка към отсъствието на правни, регулаторни или оперативни пречки за прехвърлянето или изпълнението на предоставеното обезпечение, включително когато по отношение на субекта за реструктуриране е предприето действие по реструктуриране. Това е съвместимо с общите разпоредби на Директива 2002/47/ЕО.

47. Въпрос (член 45е)

Като се вземат предвид членове 44 и 45е, могат ли задълженията, различни от приемливите за изпълнение на вътрешното МИПЗ на институцията, да бъдат загуби, споделени в рамките на групата? С други думи възможно ли е всички задължения, емитирани от даден субект в полза на други субекти от групата (не непременно субекти за реструктуриране), да бъдат включени в споделянето на загубите?

Отговор

В случай на поставяне на дъщерно предприятие, което не е субект за реструктуриране, в режим на реструктуриране при отклонение от плана за реструктуриране, органът за реструктуриране може да прилага правомощия за споделяне на загуби по отношение на съществуващи кредитори, включително държатели на задълженията, посочени в член 45е, параграф 2, буква а) (обикновено — субектът за реструктуриране), но също и други кредитори, били те в рамките на групата за реструктуриране или извън нея, като същевременно се спазва йерархията на вземанията при обичайно производство по несъстоятелност. Съгласно член 45е, параграф 2, буква а), подточка iii) приемливите за спазване на вътрешното МИПЗ задължения трябва да са по-нисък ранг от задълженията, които не отговарят на условията, посочени в точка i) от същата разпоредба (т.е. те следва да бъдат подчинени на инструменти, които не могат да бъдат включвани в изчислението за целите на изпълнението на вътрешното МИПЗ) и които не са приемливи за изпълнение на изискванията за собствен капитал. Това означава, че вземанията на вътрешногрупови кредитори, свързани с инструменти, които не са приемливи за вътрешното МИПЗ, ще имат по-висок ранг от задълженията, които са приемливи за тази цел. Рангът на тези вземания при несъстоятелност ще трябва да бъде взет предвид, когато тези вземания се споделят като загуби.

В случай че инструментът за споделяне на загуби се прилага към дъщерно предприятие, което не е било определено като субект за реструктуриране, в отклонение от плана за реструктуриране, по силата на член 44, параграф 2, буква з) от ДВПБ, вътрешногруповите вземания, които се дължат на дъщерни предприятия от групата, които също не са субекти за реструктуриране, но са част от същата група за реструктуриране, както е определено в плана за реструктуриране, задължително се изключват от прилагането на правомощията за споделяне на загуби (с изключение на случаите, когато тези задължения са с по-нисък ранг от обикновените необезпечени задължения съгласно съответното национално право). Други вътрешногрупови вземания обаче, които се дължат на субекти, част от групата, не се изключват от прилагането на правомощията за споделяне на загуби, поради член 44, параграф 2, буква д).

е) Отчетност

48. Въпрос (член 45и)

Съгласно член 45и, параграф 1 субектите, посочени в член 1, параграф 1, към които се прилага МИПЗ, са длъжни да се отчитат пред компетентните органи и органите за реструктуриране по редица елементи, изрично посочени в разпоредбата.

Може ли държава членка да предвиди в националното право за транспонирането, че субектите следва да се отчитат само на един орган, когато органът действа както като компетентен орган, така и като орган за реструктуриране (обикновено централната банка)?

Отговор

В съответствие с член 3, параграф 3 „Определяне на отговорни за реструктурирането органи“ държавите членки могат да предвидят, че органите за реструктуриране се намират в структурата на централна банка. В такъв случай трябва да бъдат въведени подходящи мерки, за да се гарантира оперативна независимост между функцията по реструктуриране и надзорните или други функции на съответния орган. Съгласно член 3, параграф 3, втора алинея органът за реструктуриране трябва да бъде структурно отделен и да има отделна йерархична линия на подчиненост от тази на надзорния орган.

Член 45и, параграф 1 изисква ясно субектите да докладват конкретната информация, посочена в букви а), б) и в), както на компетентните органи, така и на органите за реструктуриране. Като се има предвид, че информацията, която трябва да бъде предоставяна от субекта, е идентична, това не предполага допълнителна тежест за него. Изпращането на необходимите данни и информация паралелно както на компетентните, така и на органите за реструктуриране, осигурява безпроблемно и своевременно предаване на информацията без допълнително забавяне.

ж) **Правила за преходния период и за периода след преструктуриране**

49. Въпрос (член 45м, параграфи 1 и 6)

Възможно ли е да се определят междинни цели, различни от посочените в член 45м, параграф 1, втора алинея (т.е. към 1 януари 2022 г.)?

Как се съотнася междинната цел към планираното МИПЗ за всеки 12-месечен период през преходния период, посочен в член 45м, параграф 6?

Отговор

Органите за преструктуриране могат да определят само посоченото в член 45м, параграф 1, втора алинея междинно целево равнище, т.е. целевото равнище, което те трябва да спазват към 1 януари 2022 г.

Съгласно член 45м, параграф 6 органите за преструктуриране трябва също така да определят планирано МИПЗ за всеки 12-месечен период през преходния период. Те обаче са от индикативен характер и не са обвързващи за институцията.

50. Въпрос (член 45м)

Какво се случва с приетите от органите за преструктуриране решения, с които се определя МИПЗ съгласно ДВПБ I, след като започнат да се прилагат измененията, въведени с Директива (ЕС) 2019/879 относно ДВПБ?

Оправдано ли е прилагането на преходна разпоредба на национално равнище за отмяна на съществуващите решения за МИПЗ, докато не бъдат взети нови решения?

Отговор

Директива (ЕС) 2019/879 не съдържа специални разпоредби относно решенията за МИПЗ, взети преди съответната дата на прилагане. До вземането на нови решения за МИПЗ от органите за преструктуриране на основание на действащата ДВПБ остават валидни настоящите решения за МИПЗ, взети на основание на ДВПБ I.

Оценката на правните последици от решенията следва да се извършва в съответствие с правните разпоредби, приложими към момента на вземане на тези решения (т.е. съгласно правилата на ДВПБ I). Това означава, че когато се оценява дали дадена институция изпълнява решение за МИПЗ, взето съгласно ДВПБ I, съответните правила за приемливост са правилата, установени в ДВПБ I. Не може да се счита, че дадена институция е в нарушение на решение за МИПЗ, взето съгласно ДВПБ I въз основа на правилата за приемливост в действащата ДВПБ.

Поради това не е необходимо да се разрешава освобождаване или да се отменят решения за МИПЗ, основаващи се на ДВПБ I, по време на преходния период, докато не бъдат взети нови решения за МИПЗ, основаващи се на действащата ДВПБ.

51. Въпрос (член 45м)

Какво се случва с преходните периоди, вече установени в съответствие с Делегиран регламент (ЕС) 2016/1450 на Комисията ⁽¹⁵⁾?

Отговор

След датата на прилагане на измененията, въведени с Директива (ЕС) 2019/879 в ДВПБ (т.е. 28 декември 2020 г.), органите за преструктуриране са длъжни да преразгледат всички приети по-рано решения за МИПЗ в контекста на новата рамка за МИПЗ, което предполага различно калибриране и различни правила за приемливост. В този контекст ще трябва да бъдат определени нови преходни периоди, за да се гарантира спазването на преразгледаната рамка.

⁽¹⁵⁾ Делегиран регламент (ЕС) 2016/1450 на Комисията от 23 май 2016 г. за допълване на Директива 2014/59/ЕС на Европейския парламент и на Съвета по отношение на регулаторните технически стандарти, с които се уточняват критериите във връзка с методиката за определяне на минималните изисквания за собствени средства и приемливи пасиви (ОВ L 237, 3.9.2016 г., стр. 1).

52. Въпрос (член 45м, параграф 4)

Възможно ли е предварително да се реши дали за банка от най-висок ред ще се прилага член 45в, параграф 6, ако общите активи на групата ѝ за реструктуриране спаднат до равнище под 100 милиарда евро? Това би било необходимо, за да се избегне прилагането на член 45м, параграф 4, с който на субектите за реструктуриране, посочени в член 45в, параграф 6, се предоставя тригодишен преходен период за изпълнение на изискванията за МИПЗ, считано от датата на решението.

Отговор

В член 45м, параграф 4 се предвижда, че правилата за подчиненост, предвидени в член 45б, параграфи 4 и 7, и минималните равнища на МИССЗ, посочени в член 45в, параграфи 5 и 6, не се прилагат в рамките на тригодишния срок, следващ датата, на която субектът за реструктуриране е изпаднал в ситуацията, посочена в член 45в, параграфи 5 и 6.

Член 45м, параграф 4 не се прилага за субект за реструктуриране, посочен в член 45в, параграф 5 (банка от най-висок ред), който слезе под прага от 100 милиарда евро и впоследствие органът за реструктуриране го счита за системна институция и прилага към него същото третиране като към банка от най-висок ред. Логиката на преходния период, предвиден в член 45м, параграф 4, е да се даде достатъчно време на субектите за реструктуриране, които преди това не са били длъжни да изпълняват минимални изисквания, за да се гарантира спазването на приложимите, нови за тях минимални изисквания. Системните институции обаче, които преди това са били банки от най-висок ред, не се намират в такава ситуация. За тези субекти за реструктуриране вече са били приложими същите минимални изисквания, но на друго правно основание (член 45в, параграф 5 вместо член 45в, параграф 6).

Поради това последната част от член 45м, параграф 4 — „... или субектът за реструктуриране е изпаднал в ситуацията, посочена в член 45в, параграф 5 или 6“ — не се прилага към системно значими институции, за които е подадено уведомление в това им качество по член 45в, параграф 6 и които преди това са били банки от най-висок ред, поради факта че преди това са били в ситуацията, посочена в член 45в, параграф 5.

Същото се отнася и за обратната ситуация, при която системна институция увеличава размера на активите си над 100 милиарда евро и се превръща в банка от най-висок ред.

Следва обаче да се отбележи, че прилагането на член 45в, параграф 6 може да доведе до по-строги изисквания от тези, произтичащи от член 45в, параграф 5, по силата на член 45б, параграф 4, втора и четвърта алинея, съгласно който 27-процентното ограничение на ОРЕ за подчиненост се прилага само към субектите за реструктуриране, предмет на член 45в, параграф 5, а не към субектите за реструктуриране, предмет на член 45в, параграф 6. В този случай горепосочените разсъждения не се прилагат и за този субект за реструктуриране следва да се прилага тригодишният преходен период.

По този начин не е необходимо предварително уведомяване за институция като системна, което така или иначе най-вероятно няма да бъде правно допустимо поради факта, че банка от най-висок ред не отговаря на условията на член 45в, параграф 6 (да бъде част от група за реструктуриране с общи активи под 100 млрд. евро).

з) *Взаимодействие с разпоредбите на ДКИ и РКИ***53. Въпрос (член 128 от ДКИ)**

В член 128, четвърта алинея от ДКИ се посочва, че институциите не трябва да използват БСК1 (който се поддържа с цел изпълнение на КИБ), за да изпълнят рисков базирани компоненти на МИПЗ (т.е. МИПЗ, изразено като ОРЕ). Може ли БСК1, използван за целите на КИБ, да се използва също и с цел да се удовлетвори компонентът на МИПЗ, който не е рисков базирани (т.е. МИПЗ, изразен като МОЕ)? Каква е логиката за такова третиране?

Отговор

Съгласно член 128, четвърта алинея от ДКИ, един и същ БСК1 не може да се използва за изпълнение на

— КИБ; и

— рисков базирания компонент на изискванията, посочени в членове 92а и 92б от РКИ (минимално изискване за ОКПЗ) и членове 45в и 45д от ДВПБ (външно и вътрешно МИПЗ).

По тази причина един и същ капитал БСК1 може да се използва за изпълнение на КИБ и на компонента на минималното изискване за ОКПЗ, който не е рисков базирани и на външното и вътрешното МИПЗ, което се основава на МОЕ (за тези изисквания компонентите, които не са рисков базирани, са посочени в член 92а, параграф 1, буква б) от РКИ и член 45, параграф 2, буква б) от ДВПБ).

Нужно е да се отбележи, че съгласно пруденциалната рамка на ЕС (ДКИ и РКИ), КИБ се наслаждава само върху рисково базираните пруденциални изисквания (а не върху изискването за отношението на ливъридж, което не е рисково базирано). Тази връзка е потвърдена изрично в член 141а, втора алинея от ДКИ.

Съответно, съгласно член 1, параграф 3 от Делегиран регламент (ЕС) 2016/1450, който бе приет съгласно ДВПБ I, КИБ е част от размера за покриване на загубите, но само когато се взема заедно с рисково базираните пруденциални изисквания.

Съгласно член 45, параграф 2, букви а) и б) от ДВПБ МИПЗ се изразява съответно като процент от ОРЕ и процент от МОЕ. Що се отнася до компонента, изразен като процент от ОРЕ, при определянето на размера на МИПЗ КИБ вече се изключва от размера за покриване на загуби, за да се даде възможност за по-пропорционална стълбица на интервенциите, за да се предотврати нарушаването на МИПЗ (изразено като процент от ОРЕ) при всяко нарушение на КИБ. Очаква се също така, че наслаждането на КИБ върху МИПЗ ще улесни постигането на целта да се използват някои макропруденциални мерки като напр. антицикличния капиталов буфер, посочен в член 128, първа алинея, точка б), буква а) от ДКИ.

54. Въпрос (член 72б, параграф 3 от РКИ)

Правилно ли е да се каже, че възможността за използване на до 3,5 % от ОРЕ, в рамките на които за изпълнение на минималното изискване за ОКПЗ да се използват инструменти, които не са подчинени, се отнася само до случаите, когато това изискване е изразено като процент от ОРЕ, но не се прилага, когато то е изразено като процент от МОЕ? Може ли това да се поясни при националното транспониране на ДВПБ?

Отговор

Съгласно член 72б, параграф 3 от РКИ възможността за използване на до 3,5 % от ОРЕ, в рамките на които да се включат приемливи инструменти, които не са подчинени, се прилага и за компонента на ОКПЗ, който се изразява като процент от МОЕ, считано от 2022 г. нататък (чрез прилагане на процентен дял, еквивалентен на 3,5 % от ОРЕ, изразен като процент от МОЕ). Съгласно член 494, параграф 2 от РКИ същият принцип важи за до 2,5 % от ОРЕ за приемливи инструменти, които не са подчинени, от 2019 г. до края на 2021 г.

Това се дължи на факта, че член 72б от РКИ определя условията, приложими за инструментите от приемливите задължения, чрез които се изпълнява ОКПЗ. По-специално член 72б, параграф 3 от РКИ не определя различни критерии за приемливост за двата компонента на ОКПЗ, посочени в член 92а, параграф 1, букви а) и б) от РКИ. Позоваването на ОРЕ в член 72б, параграф 3 от РКИ е единствено за целите на изчисляването.

Възможният процентен дял не е регламентиран от ДВПБ и следователно в това отношение няма разпоредби, които да бъдат транспонирани. Въпреки това, съгласно съображение 10 от ДВПБ, разпоредбите на ДВПБ относно подчинеността на инструментите, приемливи за целите на МИПЗ, не засягат възможността минималното изискване за ОКПЗ да се изпълни частично с дългови инструменти, които не са подчинени, както е предвидено в РКИ.

55. Въпрос (член 72, буква л) от РКИ)

Съгласно стандарта за ОКПЗ минималното изискване за ОКПЗ може да бъде удовлетворено, между другото, чрез използване на инструменти на регулаторния собствен капитал, различни от инструментите на БСК1, емитирани от дъщерните предприятия, съставляващи част от група за реструктуриране, само до 2022 г., ако те се взимат предвид за целите на изпълнението на минималните изисквания за регулаторния капитал и при положение, че са изпълнени определени условия (раздел 11 от стандарта за ОКПЗ). Член 72л от РКИ гласи: „собственият капитал и приемливите задължения на дадена институция се състоят от сбора на нейния собствен капитал и приемливи задължения“. Съгласно членове 81—88 от РКИ този собствен капитал включва собствения капитал, емитиран от дъщерните предприятия в полза на трети страни, без ограничение във времето.

Правилно ли е да се предвиди в националното законодателство, че собственият капитал, емитиран от дъщерни предприятия в полза на трети страни, се взимат предвид за целите на изпълнението на МИПЗ, както по РКИ, така и по ДВПБ, без ограничения във времето?

Отговор

Всички инструменти на регулаторния собствен капитал, емитирани от дъщерни предприятия в полза на трети страни, са приемливи по отношение на минималното изискване за ОКПЗ за субекти за реструктуриране и по отношение на външно МИПЗ (без клауза за изтичане на срока) за сумите, които са приемливи за собствен капитал. За приемливостта на собствения капитал по отношение на вътрешното МИПЗ съгласно член 45е, параграф 2 от ДВПБ се прилагат допълнителни критерии.

Д. ВЪПРОСИ, ОТНАСЯЩИ СЕ ДО ИНСТРУМЕНТА ЗА СПОДЕЛЯНЕ НА ЗАГУБИ**56. Въпрос (член 44, параграф 2)**

Съгласно член 44, параграф 2, буква е) от ДВПБ задължения, дължими на ЦК от трети държави, които са признати от ЕОЦКП съгласно член 25 от Регламент (ЕС) № 648/2012 ⁽¹⁶⁾, са освободени от споделянето на загуби. Други защити за тези ЦК от трети държави са предвидени в членове 69, 70 и 71 от ДВПБ. ДВПБ обаче не предвижда съпоставимо третиране на системите за сетълмент на ценни книжа, регулирани от законите на трета държава, и на субектите, които управляват тези системи.

Когато държава членка прилага разпоредбите на ДОС по отношение на своите национални институции, които участват пряко в системи за сетълмент на ценни книжа, уредени съгласно правото на трета държава, както е предвидено в съображение 7 от ДОС, изразява ли ДВПБ намерението по отношение на тези системи от трети държави да се предвиди същият режим като този, който е разрешен по отношение на ЦК от трети държави, които са признати от ЕОЦКП?

Отговор

Член 44, параграф 2, буква е) от ДВПБ гласи, че някои краткосрочни задължения, „дължими на системи или системни оператори, определени за целите на Директива 98/26/ЕО [ДОС] или на техните участници, които произтичат от участието в такава система“, са изключени от приложното поле на инструмента за споделяне на загуби.

Изключването от приложното поле на инструмента за споделяне на загуби, предвидено в член 44, параграф 2, буква е) от ДВПБ, не се прилага за системите от трети държави, независимо дали държавите членки прилагат или не разпоредбите на ДОС по отношение на своите национални институции, които участват пряко в тези системи за сетълмент на ценни книжа от трета държава, както е предвидено в съображение 7 от ДОС, тъй като те не са определени в съответствие с ДОС. По същия начин освобождаванията от упражняването на правомощията, посочени в член 69, параграф 4, буква а), член 70, параграф 2, буква а) или член 71, параграф 3, буква а) от ДВПБ, не се прилагат за тези системи от трети държави.

57. Въпрос (член 44, параграф 2)

Съгласно член 108, параграф 2 изразът „обикновени необезпечени задължения“ се използва само при позоваване на първостепенни привилегирани задължения. Като се има предвид това, трябва ли да тълкуваме „обикновени необезпечени задължения“ по същия начин, когато такова позоваване е направено в член 44, параграф 2, буква з), т.е. трябва ли да изключим от обхвата на „обикновените необезпечени задължения“ по смисъла на член 44, параграф 2, буква з) първостепенните непривилегирани задължения?

Отговор

Понятието „обикновени необезпечени вземания“, използвано в член 108, параграф 2, и „обикновени необезпечени задължения“, използвано в член 44, параграф 2, буква з), трябва да се тълкуват последователно. Тъй като в член 108, параграф 2 се изисква изрично при несъстоятелност дълговите инструменти, които отговарят на предвидените в него условия (т.е. първостепенен непривилегирован дълг), да се класират с по-нисък ранг, отколкото „обикновени необезпечени вземания“ (т.е. задължения с по-висок ранг), понятието „обикновени необезпечени вземания“ следва по дефиниция да изключва първостепенния непривилегирован дълг.

58. Въпрос (член 48, параграф 7)

Правилно ли е да се заключи, че съгласно член 48, параграф 7, първо изречение не е разрешено институциите да имат инструменти, които са с ранг *pari passu* по отношение на елементи или инструменти на собствения капитал?

Отговор

Член 48, параграф 7 изисква от държавите членки да променят своето национално право, уреждащо несъстоятелността, така че да гарантират, че при производство по несъстоятелност вземанията, произтичащи от елементи на собствения капитал, имат по-нисък ранг от всички други вземания, които не произтичат от елементи на собствения капитал. След транспонирането на тази разпоредба следва да не е възможно институциите да държат каквито и да било задължения, които не са елементи на собствения капитал, които са с ранг *pari passu* по отношение на собствения капитал по силата на действащо национално право, уреждащо обичайното производство по несъстоятелност, посочено в член 48, параграф 7 (уреждане чрез законодателен акт).

⁽¹⁶⁾ Регламент (ЕС) № 648/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 4 юли 2012 г. относно извънборсовите деривати, централните контрагенти и регистрите на транзакции (OJ L 201, 27.7.2012 г., стр. 1).

59. Въпрос (член 48, параграф 7)

Каква е логиката на член 48, параграф 7? Транспонирането на тази разпоредба, изглежда е особено предизвикателство, тъй като рангът на даден инструмент при несъстоятелност може да се промени, ако той вече не изпълнява изискванията, за да се определи като елемент на собствения капитал.

Отговор

Член 48, параграф 7 изисква от държавите членки да променят своето национално право, уреждащо несъстоятелността, така че да гарантират, че при производство по несъстоятелност вземанията, произтичащи от елементи на собствения капитал, имат по-нисък ранг от всички други вземания, които не произтичат от елементи на собствения капитал. Целта на тази разпоредба е да се гарантира, че когато елементите на собствения капитал се обезценяват или преобразуват в момента на загуба на жизнеспособност на даден субект съгласно членове 59 и 60 или член 48, няма да има други задължения, които са с ранг *pari passu* с тези елементи или по-нисък от тях. Това ще намали до голяма степен рисковете от оспорване на действията на компетентните органи или органите за реструктуриране на основание на нарушение на принципа за справедливо третиране на кредиторите, при което те да не понесат по-големи загуби, отколкото при обичайното производство по несъстоятелност.

Ако даден инструмент вече не е приемлив елемент от собствения капитал, националното право в областта на несъстоятелността следва да гарантира, че той не може да получи ранг *pari passu* или по-нисък от този на елементите на собствения капитал.

Е. ВЪПРОСИ, ОТНАСЯЩИ СЕ ДО ДОГОВОРНОТО ПРИЗНАВАНЕ НА СПОДЕЛЯНЕТО НА ЗАГУБИ**60. Въпрос (член 55, параграф 3)**

Може ли правното становище относно осигуряването на спазването на закона и ефективността на договорната клауза, посочена в член 55, параграф 1, да бъде предоставено от външен или от вътрешен източник, или и двете? Трябва ли вътрешните и външните становища да се разглеждат като имащи еднаква стойност по смисъла на член 55, параграф 3? Трябва ли това да се остави на преценката на съответната институция?

Отговор

Текстът е неутрален в това отношение, така че както вътрешно, така и външно становище би било съобразно член 55, параграф 3.

61. Въпрос (член 55, параграф 1)

Член 55, параграф 1, първа алинея предвижда, че що се отнася до задължения, които не са изключени от обхвата на споделянето на загуби и се уреждат от правото на трета държава, съответният договор следва да включва клауза, съгласно която контрагентът признава, че задължението може да бъде обезценено или преобразувано в резултат на упражняването на правомощия за обезценяване или преобразуване от органа за реструктуриране и приема да бъде правно обвързан по отношение на тези правомощия. Това задължение не се прилага, когато:

- а) правото на третата държава или обвързващо споразумение, сключено с тази трета държава, би позволило на органа за реструктуриране да упражнява правомощията си за обезценяване и преобразуване (член 55, параграф 1, последна алинея);
- б) органът за реструктуриране реши да не прилага задължението за институции, за които МИПЗ е равно на сумата за покриване на загубите, определена съгласно член 45в, параграф 2, буква а), ако задълженията, които влизат в обхвата на член 55, параграф 1, първа алинея, не се използват за изпълнение на МИПЗ (член 55, параграф 1, втора алинея);
- в) включването на клаузата е практически невъзможно от правна или друга гледна точка (член 55, параграф 2, втора алинея).

Съгласно член 55, параграф 2, последна алинея задълженията, по отношение на които институцията не е включила клаузата или за които е разрешено изискването да не се прилагат поради съображения за практическа невъзможност да бъдат изпълнени, не трябва да се включват в изчислението за целите на изпълнението на минималното изискване за собствен капитал и приемливи задължения.

Правилно ли е член 59, параграфи 1 и 2 да се транспонират така, че да се предвиди, че задължение, уредено от правото на трета държава, което не съдържа клаузата за признаване, тъй като съществува обвързващо споразумение или признаване по закон от тази трета държава на правомощия за споделяне на загуби, би могло въпреки това да се вземе предвид за целите на изпълнението на МИПЗ?

Отговор

Член 55, параграф 1, трета алинея изключва прилагането на задължението за включване на договорна клауза за признаване, ако в случаите, при които органът за реструктуриране на държава членка констатира, че споразумение, сключено с тази трета държава, или правото на третата държава може да придаде правна сила на упражняването на правомощията му за обезценяване и преобразуване по отношение на съответните задължения или инструменти.

В такива случаи институцията не е задължена да включи клаузата и (за разлика от случаите, в които се изтъква съображението за практическа невъзможност) упражняването на правомощията за обезценка и преобразуване на тези задължения би се задействало. Следователно, в случай че такава клауза не бъде включена, това не задейства последиците, посочени в член 55, параграф 2, последна алинея, т.е. изключването им от МИПЗ. Поради това тези задължения могат да се взимат предвид за целите на изпълнението на МИПЗ.

62. Въпрос (член 55, параграф 2)

С новата разпоредба на член 55, параграф 2 от ДВПБ, която вече изрично изключва задължения без клаузи за признаване на споделянето на загуби от отчитането за целите на изпълнението на МИПЗ, е възможно инструменти на ДК1 и К2, които са в заварено положение по отношение на член 494, параграфи 1 и 2 от РКИ, да не могат да се взимат предвид за целите на изпълнението на МИПЗ. Как могат органите за реструктуриране да преодолеят тази празнина?

Отговор

Член 55 включва в обхвата си инструменти на собствения капитал от датата на прилагане на ДВПБ I (1^{ва} януари 2015 г.). Още в член 45, параграф 5 от ДВПБ I се предвижда, че когато органът за реструктуриране не е убеден, че решението за обезценяване и преобразуване на дадено задължение съгласно правото на трета държава би имало правно действие (предвид, наред с другото, условията на договора или съответните международни споразумения), въпросното задължение не може да бъде взето предвид за целите на изпълнението на МИПЗ. Следователно изключването от МИПЗ на задължения, които не включват договорна клауза за признаване на споделянето на загуби (или които не я включват, защото за тях изискването е отменено поради съображения за практическа невъзможност), не е ново.

Що се отнася по-специално до инструментите на собствения капитал, възможно е да има разлика между сумата, която е приемлива за целите на изпълнението на изискванията за собствен капитал, и сумата, която може да се използва за изпълнение на МИПЗ, поради правилата на ДВПБ, които се прилагат само за целите на МИПЗ. За справяне с евентуалния недостиг в размера на собствения капитал и приемливите задължения за целите на изпълнението на МИПЗ, който може да възникне поради тази разлика, органите за реструктуриране биха могли да направят равностойка на правомощията, с които разполагат, включително правомощието за преодоляване или отстраняване на пречките пред възможността за реструктуриране по член 17 от ДВПБ или да определят преходен период, изтичащ след 1 януари 2024 г., съгласно член 45м, параграф 1, трета алинея от ДВПБ.

63. Въпрос (член 55, параграф 7)

Съгласно член 55, параграф 7, когато смята за необходимо, органът за реструктуриране конкретизира категориите задължения, за които институция или субект може да достигне до констатацията, че от правна или друга гледна точка е невъзможно да включи договорната клауза по член 55, параграф 1.

Може ли това да се тълкува като препратка към оценката за всеки отделен случай или към определен вид субекти (кредитни институции, инвестиционни посредници, други субекти по ДВПБ)?

Отговор

Целта на член 55, параграф 7 е да се даде възможност на органите за реструктуриране да уточнят допълнително условията и критериите за определяне на задълженията, за които може да е практически невъзможно да се добави клаузата, посочена в член 55, параграф 1. В това отношение законодателят е взел предвид, че делегираният регламент, който следва да се приеме съгласно член 55, параграф 6, може да определи само общи условия за установяване на практическа невъзможност и не може да се занимае с цялото разнообразие от различни случаи, които могат да възникнат в практиката. За тази цел ДВПБ позволява на органа за реструктуриране да уточни допълнително тези условия, например въз основа на своите познания за даден пазар.

Разпоредбата не урежда конкретно по какъв начин следва да бъдат определяни тези категории, така че не пречи например да се направи разграничение въз основа на категории субекти, при условие че това не води до дискриминационно третиране.

Що се отнася до предложението за определяне на всеки отделен случай, това се отнася до решение за конкретен субект или евентуално на конкретен клас задължения, емитирани от конкретен субект, относно това дали включването на клаузата е практически невъзможно или не. При този прочит обаче оценката на всеки отделен случай би се дублирала с оценката, която органът за реструктуриране следва и без това да извърши при получаване на уведомление от субект съгласно член 55, параграф 2.

Ж. ВЪПРОСИ, ОТНАСЯЩИ СЕ ДО ОБЕЗЦЕНЯВАНЕТО ИЛИ ПРЕОБРАЗУВАНЕТО НА КАПИТАЛОВИ ИНСТРУМЕНТИ И ПРИЕМЛИВИ ЗАДЪЛЖЕНИЯ**64. Въпрос (член 59)**

Понятието „приемливи пасиви“, посочено в член 59, параграф 1 от ДВПБ, отнася ли се до всички приемливи пасиви или само до приемливите пасиви, които отговарят на условията, посочени в член 45е, параграф 2 от ДВПБ, с изключение на условието, свързано с остатъчния срок до падежа на пасивите, както е посочено в член 72в, параграф 1 от ДВПБ?

Отговор

Изразът „приемливи задължения“, посочен в член 59, параграф 1, първа алинея от ДВПБ, следва да се разбира като отнасящ се само за приемливи задължения, които отговарят на условията за вътрешно МИПЗ, както е посочено в параграф 1а от същия член.

За да се сведе възможността за обезценяване или конвертиране на приемливи задължения само до случаите, когато те са емитирани от субекта, от който се изисква да изпълнява вътрешно МИПЗ, в членове 59 и 60 от ДВПБ е въведена подходяща формулировка в членове 59 и 60 от ДВПБ, която гласи: „приемливите задължения, посочени в параграф 1а,“ (т.е. независимо от действието по реструктуриране и когато задължението е емитирано от субект, от който се изисква да изпълнява вътрешно МИПЗ) или други подобни.

Следователно задължения на субекти за реструктуриране, които са приемливи за целите на изпълнението на външно МИПЗ, могат да бъдат обезценени или преобразувани само чрез използването на инструмента за споделяне на загуби (т.е. в контекста на действие по реструктуриране).

Разширяването на правомощията за обезценяване или преобразуване в момента на загуба на жизнеспособност съгласно член 59 от ДВПБ чрез включване на приемливите задължения беше направено с цел да се подобри приважането в действие на стратегията за реструктуриране на ниво отделен субект, като се даде възможност:

- субекти, които не са субекти за реструктуриране, да спазват вътрешното си МИПЗ не само като държат инструменти на собствен капитал, но и с приемливи инструменти, които не са собствен капитал, и
- органите за реструктуриране да обезценят или преобразуват такива инструменти в момента на загуба на жизнеспособност и без да поставят в режим на реструктуриране действащото дъщерно предприятие.

65. Въпрос (член 45з, параграф 1)

Включени ли са задълженията, емитирани от дъщерни предприятия по член 45з, параграф 1, трета алинея, в обхвата на:

- член 59, параграф 1а, първа алинея (т.е. при спазване на правомощията за обезценяване и преобразуване);
- член 45б, параграф 3 (т.е. взимане предвид за целите на изпълнението на външното МИПЗ на съответния субект за реструктуриране)?

Отговор

Член 45з, параграф 1, последна алинея се отнася до възможността вътрешното МИПЗ да се изпълнява от дъщерно предприятие, което емитира инструменти в полза на субекти, които не принадлежат към същата група за реструктуриране, и в съответствие с условията на член 45е, параграф 2, буква а).

В член 45е, параграф 2, буква а) подточка i) се включва възможността за емитиране на приемливи задължения извън групата за реструктуриране, но само в полза на настоящ акционер на дъщерното предприятие и доколкото прилагането на правомощията за обезценяване или преобразуване в съответствие с членове 59—62 не би засегнало контрола върху дъщерното предприятие от страна на субекта за реструктуриране.

Въз основа на това инструментите, емитирани от дъщерното предприятие на субекти извън групата за реструктуриране, които не са миноритарни акционери на това дъщерно предприятие, не биха отговаряли на условията за вътрешно МИПЗ, тъй като те не биха изпълнили условието, посочено в член 45е, параграф 2, буква а), подточка i). Поради това тези задължения не могат да бъдат отписвани или преобразувани в момента на загуба на жизнеспособност съгласно членове 59 и 60.

Следователно единствените инструменти, емитирани извън групата за реструктуриране съгласно член 45з, параграф 1, втора алинея, които могат да бъдат взети предвид за целите на изпълнението на вътрешното МИПЗ от дъщерното предприятие емитент, са тези, които са емитирани на настоящ акционер и закупени от него, в случай че са изпълнени всички останали условия на член 45е, параграф 2, буква а). Всички други инструменти, емитирани от дъщерното предприятие извън групата за реструктуриране и на кредитори, различни от настоящите акционери, могат да бъдат обезценявани или преобразувани само чрез прилагане на правомощия за споделяне на загуби в режим на реструктуриране.

3. ВЪПРОСИ, ОТНАСЯЩИ СЕ ДО ИЗКЛЮЧВАНЕТО НА ОПРЕДЕЛЕНИ ДОГОВОРНИ УСЛОВИЯ ПРИ РАННА НАМЕСА И ПРЕСТРУКТУРИРАНЕ

66. Въпрос (член 68)

Член 68, параграф 5 от ДВПБ I гласеше: „Спирането или ограничаването съгласно член 69, 70 или 71 не съставлява неизпълнение на договорно задължение за целите на параграфи 1 и 2 от настоящия член.“

Член 68, параграф 5 от действащата ДВПБ сега гласи: „Спирането или ограничаването съгласно член 33а, 69 или 70 не съставлява неизпълнение на договорно задължение за целите на параграфи 1 и 3 от настоящия член и на член 71, параграф 1.“

- Съгласно ДВПБ I спирането на прекратяване по член 71 не даваше на другата страна правото да задейства клауза за едностранно прекратяване. В действащата ДВПБ спиране на упражняването на правото на прекратяване по член 71 вече не се споменава като правомощие, което не съставлява неизпълнение на договорно задължение. Означава ли това, че съгласно член 68, параграф 5 от ДВПБ спирането на прекратяване по член 71 сега вече може да даде право на позоваване на клауза за едностранно прекратяване?
- Член 68, параграф 3 от ДВПБ гласи, че мярка за предотвратяване на кризи или мярка за управление на кризи сама по себе си не трябва да позволява на никого, накратко казано, да се позовава на клауза за едностранно прекратяване. Така че каква е допълнителната стойност на израза „за целите на (...) член 71“ в член 68, параграф 5 в сравнение с предвиденото в член 68, параграф 3?
- Член 68, параграф 5 от ДВПБ I препращаше към целия член 71, докато член 68, параграф 5 от действащата ДВПБ препраща само към член 71, параграф 1. С други думи вече не се прави препратка към член 71, параграф 2. Член 71, параграф 2 се прилага по отношение на договор с дъщерно предприятие на субект в режим на реструктуриране. Това означава ли, че спирането на упражняването на правото на прекратяване на страна по договор с дъщерно предприятие може да съставлява неизпълнение на договорно задължение?
- Член 68, параграф 5 от ДВПБ I гласеше, че спирането на действието или ограничаването не съставлява неизпълнение на договорно задължение по смисъла на параграфи 1 и 2 от същия член. В действащата ДВПБ позоваването на параграф 2 е заменено с позоваване на параграф 3. С други думи вече не се прави позоваване на параграф 2 (който се отнася до производство по реструктуриране в трета държава). Това означава ли, че реструктурирането в трета държава може да представлява неизпълнение на договорно задължение?

Отговор

В член 68, параграф 3 от ДВПБ се определя принципът, че мярка за предотвратяване на кризи или управление на кризи не може сама по себе си да се разглежда като причина за прекратяване на договор или за предприемане на други подобни мерки. Това обаче е само при условие, че задълженията по договора продължават да се изпълняват. Член 68, параграф 5 от ДВПБ има за цел да гарантира, че някои действия, които могат да бъдат предприети от органа за реструктуриране по отношение на институцията в режим на реструктуриране и които принуждават институцията в режим на реструктуриране да не изпълнява определени задължения по договор, например мораториум, не се характеризират като неизпълнение по смисъла на член 68, параграф 3 от ДВПБ, тъй като в противен случай това би било основание, оправдаващо прекратяването на договора.

ДВПБ I включваше в списъка на действията по член 68, параграф 5 също така спирането на упражняването на правата за прекратяване по член 71. Член 71 позволява по-специално на органа за реструктуриране да спре действието на правото на контрагента на институцията, поставена в режим на реструктуриране, да прекрати даден договор.

Причината, поради която Директива (ЕС) 2019/879 измени член 68, параграф 5 от ДВПБ е, че няма причина в тази група от действия да се включва спирането на правата за прекратяване. Разпоредбата на член 68, параграф 5 от ДВПБ се отнася до действия от страна на органа за реструктуриране, които биха принудили институцията да не изпълнява определено задължение. Това не е така по отношение на член 71 от ДВПБ, който вместо това възпрепятства контрагента на институцията да прекрати договора. Упражняването на това правомощие от органа за реструктуриране не принуждава институцията да не изпълнява задължения, поради което не е необходимо да се пояснява, че то не представлява неизпълнение по смисъла на член 68 от ДВПБ.

На тази основа отговорите на конкретните въпроси са дадени по-долу:

- Не е правилно да се заявява, че съгласно член 68, параграф 5 от ДВПБ спирането на прекратяване съгласно член 71 от ДВПБ може да даде право да се задейства клауза за прекратяване. Промяната има за цел единствено да се заличи позоваването на упражняването на правомощието за спиране на правата за прекратяване като едно от обстоятелствата, които биха представлявали неизпълнение по смисъла на член 68, параграф 3 от ДВПБ.
- Допълнителната стойност на формулировката в член 68, параграф 5 от ДВПБ „за целите на (...) член 71“ в сравнение с член 68, параграф 3 от ДВПБ се състои в това, че член 68, параграф 3 от ДВПБ съдържа обща забрана (по същество) да се прави позоваване на факта, че институцията се намира в режим на реструктуриране, изтъквайки го като причина за прекратяване на договор. Тази разпоредба обаче не засяга правото на страната да прекрати договор по причини, различни от факта, че институцията е в режим на реструктуриране. Поради това член 71 от ДВПБ

предвижда допълнително правомощие на органа за реструктуриране да предотврати изрично прекратяването на договора по каквато и да е причина, но само за ограничен срок. И двете разпоредби обаче постигат целта си само ако институцията изпълнява задължението си. Формулировката в ДВПБ има за цел да гарантира, че обявяването на мораториуми или другите правомощия, посочени в съответните разпоредби, не представляват неизпълнение по смисъла на член 68, параграф 5 или член 71 от ДВПБ.

- Зачищането в член 68, параграф 5 от ДВПБ на позоваването на член 71, параграф 2 от ДВПБ не означава, че спирането на право на прекратяване на страна, сключила договор с дъщерно предприятие, може да съставлява неизпълнение на договорно задължение. Член 68, параграф 5 от ДВПБ се отнася само до член 71, параграф 1, тъй като съответната формулировка за отсъствието на изпълнение се съдържа само в този параграф. В случай на спиране на правата за прекратяване на контрагента на дъщерно предприятие на институция в режим на реструктуриране, отсъствието на изпълнение на договорни права не следва да оправдава прекратяването на този договор.
- Член 68, параграф 2 от ДВПБ не предвижда допълнителна забрана по отношение на правомощията, упражнявани от органи на трети държави. Той само посочва, че действие от страна на такъв орган би представлявало мярка за управление на кризи или мярка за предотвратяване на кризи, ако бъде признато. В такъв случай изключването на правата за прекратяване ще се прилага на основание на член 68, параграфи 1 и 3 от ДВПБ (където конкретно се съдържа позоваване на мерките за управление на кризи или мерките за предотвратяване на кризи). Следователно е достатъчно и целесъобразно да се включи позоваване на тези разпоредби.

И. ВЪПРОСИ, ОТНАСЯЩИ СЕ ДО ДОГОВОРНОТО ПРИЗНАВАНЕ НА ПРАВОМОЩИЯ ЗА СПИРАНЕ ВЪВ ВРЪЗКА С ПРЕСТРУКТУРИРАНЕТО

67. Въпрос (член 71а)

Приложното поле на член 71а се ограничава до финансовите договори. Могат ли в националното си право за транспониране държавите членки да разширят приложното поле на член 71а, за да обхване всички други договори?

Отговор

ДВПБ е директива за минимална хармонизация и държавите членки са оправомощени да приемат мерки, които са по-строги или които допълват предвидените в директивата, при условие че са с общо приложение и не противоречат на ДВПБ и на делегираните актове и актовете за изпълнение, приети въз основа на нея (съгласно член 1, параграф 2).

Следователно е възможно държавите членки да разширят приложното поле на член 71а, така че да обхванат всички договори.

68. Въпрос (член 71а, параграф 3)

Член 71а, параграф 3 определя кога трябва да се прилага член 71а, параграф 1, като се посочват две условия. Трябва ли тези две условия да бъдат изпълнени кумулативно или алтернативно?

Отговор

Двете условия са кумулативни.

Целта на тези условия е да се обхванат договорите, които са сключени или изменени и/или допълнени след влизането в сила на разпоредбата, при условие че те биха позволили упражняването на едно от правомощията, предвидени в член 33а, член 69, член 70 или член 71 или биха задействали член 68 (ако са били подчинени на правото на една държава членка).

Същевременно, според нас, текстът в член 71а, параграф 3, буква б) трябва да се тълкува широко, за да се запази функцията и логиката му. Разпоредбата се отнася до договори, които предвиждат права за прекратяване или права за изпълнение на обезпечени интереси, за които биха се прилагали правомощията, предвидени в член 33а, член 68, член 69, член 70 и член 71. Едно широко тълкуване би било подходящо за осъществяването на правомощията по член 68, член 70 и член 71, тъй като те позволяват на органа за реструктуриране да спре правата за прекратяване или правата за изпълнение на обезпечени интереси, които могат да бъдат предвидени в съответните договори. Член 33а и член 69 (т.е. правомощията относно мораториуми), от друга страна, предоставят на органа за реструктуриране правомощие да спре изпълнението на задължения за плащане или за доставка по всеки договор. Следователно, докато първата група от правомощия се прилага само за договори, при които е включена клауза за прекратяване/за изпълнение на обезпечени интереси, член 33а и член 69 се прилагат за всеки договор, за който е предвидено задължение за плащане или доставка.

В резултат на това текстът на член 71а, параграф 3, буква б), първо изречение следва да се тълкува широко и да включва прилагането на разпоредбата към всички договори, посочени по-горе.

Й. ВЪПРОСИ, ОТНАСЯЩИ СЕ ДО ДОС

69. Въпрос (член 2, параграф 1, буква а)

Член 2, параграф 1, буква а) от Директива (ЕС) 2019/879 заменя член 2, буква е) от ДОС със следното: „е) „участник“ означава институция, основен контрагент, посредник в сетълмент, клирингова къща, системен оператор или клирингов член на основен контрагент, лицензиран в съответствие с член 17 от Регламент (ЕС) № 648/2012;“. Означава ли това, че вече не съществува възможността в член 2, буква е), трета алинея от ДОС? Тази възможност гласи: „Дадена държава членка може да реши, че за целите на настоящата директива непряк участник може да бъде смятан за участник, ако това е обосновано от съображения, свързани със системен риск. Когато даден непряк участник се счита за участник въз основа на съображения, свързани със системен риск, това не ограничава отговорността на участника, чрез когото непрекият участник подава нареждания за превод към системата.“

Отговор

Съображение 33 от Директива (ЕС) 2019/879 гласи както следва:

„(33) За да се осигури еднакво разбиране на използваните в различни правни инструменти термини, е целесъобразно в Директива 98/26/ЕО да се въведат съдържащите се в Регламент (ЕС) № 648/2012 на Европейския парламент и на Съвета (11) определения и понятия относно „централен контрагент“ или „ЦК“ и „участник“.“

Логиката, обосноваваща изменението на член 2, буква е) от ДОС, е да бъдат включени в ДОС определенията и понятията, използвани в Регламент (ЕС) № 648/2012, като например „ЦК“ или „клирингов член“, без да се изменят съществуващите национални възможности. Въпреки че текстът на член 2, буква е), трета алинея от ДОС вече не е в сила, това изглежда не отразява законодателното намерение, изразено в придружавашото го съображение.
